

Vương Sóc

Phạm Tú Châu
dịch

Nụ hôn chối cùng

văn học
NƯỚC NGOÀI

**CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ &
TẠP CHÍ VĂN HỌC NƯỚC NGOÀI
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

VƯƠNG SÓC

Nụ hôn
cuối cùng

PHẠM TÚ CHÂU
giới thiệu và dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGUYỄN TÁC: LƯU TUỆ PHƯƠNG
(Tập chí Chung Sơn – Trung Quốc, số 4 – 1992)

Lời giới thiệu

Vương Sóc thuộc thế hệ nhà văn trưởng thành sau thời kì cải cách mở cửa ở Trung Quốc. Ông sinh năm 1959, người gốc Bắc Kinh, thuở nhỏ bị “bỏ rơi” vì cha mẹ đều bận tới ngày về “cách mạng văn hóa”, lớn lên chỉ kịp học xong trung học thì đi bộ đội. Bản thân ông không có đủ điều kiện tri thức để kiếm được một việc làm ưng ý, đành “phá ngang” sang viết truyện. Hiện nay ông vẫn là nhà văn tự do.

Truyện của ông được tuổi trẻ Bắc Kinh đón nhận nhiệt tình, nhất là khi Trung Quốc thực hiện cơ chế thị trường năm 1992, các nhà văn lớp trước và đàn anh đành gác bút hoặc phải chuyển sang làm kinh tế để tồn tại.

*Năm 1992, phim truyền hình nhiều tập **Câu chuyện trong phòng biên tập** và **Khát vọng** được chiếu rộng rãi trên tuyến hình Trung Quốc; đầu năm 1993, bộ phim truyền hình 41 tập **Yêu chẳng cần thỏa thuận** được đài truyền hình*

Trung ương Trung Quốc trả ba triệu rưỡi nhân dân tệ để được chiếu đầu tiên ... Vương Sóc trở thành hiện tượng văn học ít có trên văn đàn và “ảnh đàn” Trung Quốc. Ông cũng không xa lạ với khán giả Việt Nam vì họ cũng đã từng yêu mến phim **Khát vọng** và phim **Tình yêu nồng cháy** (tên vốn có là **Đã đời rồi chết**) của ông được chiếu trên Đài truyền hình Việt Nam.

NXB Trẻ

I

Vừa lên xe, Lưu Tuệ Phương đã chú ý ngay đến người đàn ông đang nhìn mình đắm đắm. Người trên xe buýt không đồng lắm. Lên xe từ cửa giữa, Tuệ Phương liền đứng ở chỗ hai thân xe nối tiếp nhau, còn người đàn ông kia đứng bên quầy thu tiền ở cửa trước. Anh ta nhìn dán vào cô, ánh mắt không chút che giấu, e dè. Tuệ Phương nhìn phía ngoài xe nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt người đàn ông kia đang rơi vào mình. Cô cho rằng nhìn như thế là có ý không tốt.

Đột nhiên cô cảm thấy căng thẳng vì nhận ra người đàn ông kia đang tiến lại phía cô. Khoảng cách giữa hai người rút ngắn không dễ nhận ra. Rõ ràng người ấy còn mỉm cười với cô.

Tới một bên, xe buýt dừng lại. Rất nhiều người ở tỉnh ngoài về tham quan lên xe. Ngay

lập tức trong xe đầy ắp tiếng í ới ồn ào, toàn giọng miền nam, không biết nói những gì. Bóng dáng người đàn ông bị đám người vừa lên xe che khuất, cô bán vé đang to tiếng với một phụ nữ tỉnh ngoài, Tuệ Phương được thông dong một lát.

Thấy bên cạnh có một chỗ trống, cô toan giành lấy chỗ đó thì một bà to béo đứng tuổi đã chiếm trước mất rồi. Cô phát hiện người đàn ông kia đã đứng sát ngay sau lưng cô, mắt đăm đăm nhìn cô mỉm cười. Điều cô cảm thấy trước tiên là mồm miệng rất như phải bồng, cô toan dịch người tránh xa nhưng khách trên xe đứng áp chặt hai bên khiến cô không sao cựa quậy được.

*

Cô nhảy xuống xe nhưng chiếc túi đeo vai bị người đứng sau đè ép vào cửa xe, cô phải kéo thật mạnh mới dứt ra khỏi. Lúc ấy, một lần nữa cô lại nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông kia.

Người bán vé thò đầu qua cửa sổ xe bảo cô trình vé. Cô lấy tấm vé tháng trong túi đeo vai hươ lên cho nhân viên kia thấy rồi bước về phía trước theo hè phố đông đúc người đi.

Người đàn ông kia sải bước vừa phải đi theo cô.

II

- Có phải Tuệ Phương đấy không? Ồ, chào bạn!

Cô vừa vào tới cửa thì bị một phụ nữ cao to đầy đà ôm chặt ngay lấy. Trong gian phòng lớn thông thoáng, một đám đàn ông đàn bà đứng tuổi lạ mặt đang vây quanh bàn đánh bóng bàn cùng ngoảnh lại mỉm cười với cô.

- Tớ là Lưu Nhã Lệ đây, không nhận ra à? - Mặt người phụ nữ trát đầy phấn.

- A chào bạn! - Mắt Tuệ Phương sáng lên, cô vui vẻ cười. - Cậu còn trẻ như thế này à? Đi ngoài phố thì chịu không nhận ra đấy!

- Chào Tuệ Phương, mình là Quách Lực Duy!
- Người đàn ông cao gầy diện âu phục giày da bước tới đưa tay cho Tuệ Phương.

Những người khác cũng lần lượt bước tới, tự giới thiệu tên với cô. Nhìn đám bạn học cùng lớp mà bóng dáng ngày xưa chỉ còn phảng phất, Tuệ Phương tươi cười nét mặt nhưng khóe mắt đã ươn ướt lệ.

- Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Đến hai chục năm không gặp nhau ấy chứ? - Lưu Nhã Lệ nói với giọng cảm khái. - Bạn học cùng lớp năm của chúng mình thế là lại được sum họp!

- Đều đứng tuổi rồi mà có đến đủ mặt được đâu! - Quách Lực Duy nói. - Có bạn còn không sao tìm ra nữa!

Một phụ nữ già cả tóc trắng phơ, mặt nhợt nhạt xuất hiện ở cửa. Từ Nguyệt Quyên đang cúi bìa. Mọi người ùa cả ra, người trước người sau reo to:

- Cô giáo Ngô!

Bà già cười khiến cho da mặt càng nhăn nhúm. Giọng run run, bà hỏi:

- Các anh chị là những ai đây?

- Kìa Lưu Tuệ Phương, không nhận ra mình à? - Người đàn ông có mặt trên xe buýt tươi cười xuất hiện trước Tuệ Phương.

Trên mặt bàn bày một số rượu bia và hoa quả. Bạn học xa nhau lâu ngày nay mới được

gặp lại đứng từng nhóm năm ba người một trò chuyện với nhau.

- Sống qua quít ấy mà, giám đốc bệnh viện như tớ chẳng qua là khỉ đội mũ, sau này cậu nào có ốm cứ đến tìm tớ!

- Chúng mình có thể làm ăn cùng nhau được không nhỉ? Công ty các cậu đang làm gì thế?

- Gì cũng làm. Cậu có gì nào?

- Thăng Lưu Hương Bắc, cậu có biết tin gì về nó không?

- Nghe nói nó ra nước ngoài, dạy Trung văn ở trường đại học Indiana.

- Thăng Cao Ba ngoẻo rồi, năm 1971 nó cướp của giết người nên bị đày rồi.

- Mình không nhận ra bạn đấy. Lúc ở trên xe buýt thấy giống bạn lắm nhưng mà không dám nhận. - Hạ Thuận Khai nói với Tuệ Phương.

- Mình thay đổi nhiều lắm à? - Tuệ Phương đưa tay vuốt tóc.

- Nhiều lắm. Mình nhớ hồi xưa bạn lúc nào cũng bện tóc thành hai cái đuôi chổi, mặt mũi nghiêm trang, hơi một tí là chạy sang nhà mình mách rằng mình lại vi phạm kỉ luật của trường để mẹ mình nên đòn. Hồi ấy mình ghét bạn ghê lắm! - Hạ Thuận Khai cười.

Tuệ Phương cũng cười:

- Có chuyện ấy à? Sao mình lại không nhớ nhỉ?

- Hồi ấy bạn ghê gớm lắm nhé! Bí thư chi đoàn này, trợ thủ của cô giáo này. Bọn mình muốn tiến bộ phải gặp bạn báo cáo về tư tưởng nữa kia.

Từ Nguyệt Uyên đứng bên cạnh mỉm cười góp lời:

- Hà Thuận Khai ơi, cậu cũng đừng nói nữa đi! Hồi ấy cậu cũng nghịch ngợm phải biết. Toàn bắt nạt các bạn nữ. Vết sẹo trên đầu Tuệ Phương là do cậu ném đá mà nên. Tuệ Phương, cho cậu ta xem đi nào!

Tuệ Phương gạt tay Từ Nguyệt Uyên:

- Bạn bây giờ còn thích đánh nhau nữa không?

- Thôi từ lâu rồi. Bây giờ còn hay đánh nhau thì mình là đồ gì nữa? - Hà Thuận Khai nói.

- Bây giờ vợ đánh cho rồi phải không? - Nguyệt Uyên hỏi.

- Chưa đến nỗi thảm như bạn nói đâu!

- Cậu lấy vợ chưa? Tính nết như cậu mà cũng lấy được vợ à? - Nguyệt Uyên nói.

- Mình có con đã học tới trung học rồi kia!

Tuệ Phương, bạn cũng có con rồi chứ nhỉ?

- Có rồi. Đứa lớn cũng học tới trung học rồi!

- Tuệ Phương đáp.

- Nghe nói bạn...

- Nghe nói cậu học địa chất phải không? -
Nguyệt Quyên ngắt lời, không cho Thuận Khai
hỏi dò.

- Ừ, khoan mở đầu. - Thuận Khai đáp. - Cũng
là trời xui đất khiến. Cục quản lý dầu mỏ Tây Bắc
tới nơi tổ lao động ở đội sản xuất tuyển công
nhân, thế là tớ đi.

- Có cực khổ không? - Tuệ Phương hỏi.

- Dân du mục mà... Quen rồi! - Thuận Khai
đáp.

- Không kiếm được chức vụ gì sao? - Nguyệt
Quyên hỏi.

- Không. Mình ở đấy làm về kĩ thuật.

- Ô cậu mà cũng làm kĩ thuật ư? - Nguyệt
Quyên cười. - Cậu chỉ "dọa". Với thành tích học
tập như trên lớp của cậu sao?

- Bài vở trên lớp của tớ điểm cao hơn cậu,
phải không Nguyệt Quyên? Cậu còn muốn nói
gì nữa? Cậu thi có bao giờ đủ điểm trung bình
đâu!

- Ai bảo thế, ai bảo thế? - Nguyệt Uyên đỏ mặt.

- Phải rồi, mình có thể làm chứng! - Tuệ Phương cười. - Thuận Khai tuy nghịch nhưng bài vở còn được!

- Có lần thi kiểm tra cậu còn chép bài của tớ. Học kì ấy hai chúng mình ngồi cùng bàn mà!

- Chắc chẳng có chuyện ấy đâu! - Tuệ Phương che miệng cười.

- Tớ thì nhớ như in. Cậu giả vờ suy nghĩ nhưng mắt thì liếc sang nhìn bài tớ. - Nguyệt Uyên nói.

- Ăn đi, uống đi, nói chuyện suông mãi thế!
- Quách Lực Duy ngà ngà say, nâng cốc về phía họ rồi uống cạn một ngụm bia to.

- Uống đi thôi! - Tuệ Phương giơ cốc cầm trong tay lên.

Hạ Thuận Khai nhìn cô không chớp mắt, mỉm cười:

- Bạn thay đổi nhiều đấy...

- Làm sao? - Có lẽ vì uống bia, mặt Tuệ Phương ửng đỏ, mắt long lanh.

- Bạn biết cười rồi!

III

- Mẹ, con về rồi đây! - Vào đến cửa, Tuệ Phương thay dép lê ở ngoài cửa. Nền trải thảm bằng chất dẻo màu trắng, sạch như lau như li.

Bà Lưu từ trong bếp lau tay đi ra, nhìn thấy sắc mặt con gái:

- Uống rượu đấy à? Hôm nay có vui không con?

- Cũng vui ạ. Gặp được bao nhiêu bạn cũ lâu ngày không gặp, tán đủ mọi chuyện. - Tuệ phương đáp.

- Họ làm những gì rồi, các bạn của con ấy?

- Làm đủ mọi nghề. Người có chức vụ, người thì buôn bán. Có hai người giàu to, còn một người nữa lên tới cấp thứ trưởng, lại cũng

có người chỉ là công nhân bình thường.

Tuệ Phương mệt mỏi ngồi xuống bên bàn ăn, tay bóp đôi chân.

- Có bao nhiêu bạn học tài cán như thế, sao con không hỏi xem ai có thể kiếm giúp con một chỗ làm? Xem ra cũng chẳng khó khăn gì. - Bà Lưu cũng ngồi xuống bên bàn ăn. - Chân mỏi à?

- Không sao đâu ạ. Con chẳng tiện hỏi. Mọi người đang mãi nói chuyện vui, đâu phải lúc nói đến chuyện đó. Tiểu Phương đâu hả mẹ?

- Đến lúc nó phải về tới nhà rồi! Sắp sáu giờ rồi còn gì nữa. Có gì mà không tiện hỏi? Mình có định làm giám đốc đâu, làm một chân giúp việc thì có gì mà không tiện mở miệng?

- Quốc Cường có thư về chưa hả mẹ? Nó bảo sẽ mở công ty trang trí nội thất, có chuyện ấy không ạ?

- Nghe nó nói làm gì! Nó còn muốn sửa chữa lại cả sân thể thao Ôlanhpic nữa kia! Thằng bé ấy vừa mới kiếm được ít tiền đã tưởng có thể ngang hàng với nhà triệu phú. à, Yến Tử gửi thư đến, con đọc hộ mẹ xem nó nói những gì? Mẹ tra từ điển đến nửa ngày, mới nhận ra được mỗi một chữ "mẹ".

Bà Lưu đưa một bức thư đã xé cạnh cho Tuệ Phương.

Tuệ Phương lấy thư ra, xem qua một lượt:

- Không có chuyện gì đâu mẹ ạ. Yến Tử nói nó sống ở Hải Nam khá lắm, một công ty lớn đã tuyển nó vào làm.

- Không phải công ty của bọn lừa đảo chứ?

- Không, công ty của nhà nước đấy ạ.

- Thế thì chắc chắn rồi, mẹ cũng yên tâm. Con bảo với Yến Tử, mẹ ủng hộ nó xây dựng đặc khu, nhưng nếu làm “phò” thì đừng về nhà này gặp mẹ nữa nhé!

- Mẹ nghe ở đâu chuyện đó? Nhặng nhít quá.

- Đừng tưởng mẹ không đi ra ngoài thì không biết những chuyện trong thiên hạ, người ta đồn đại ầm cả lên đấy! Con đã thấy bà Lí chưa? Bà ta nghe nói Yến Tử về Hải Nam thì coi như Yến Tử nhà mình đã bán thân rồi nên cứ hỏi dò xem tivi màu nhà mình do ai mua cho. Nếu con không căn dặn mẹ đừng làm mất lòng người ta thì mẹ đã nhổ vào mặt con khọm già đó rồi!

Bà Lưu kể lể rồi đứng lên vào bếp làm cơm tiếp:

- Trúc Tâm cũng chẳng gửi thư về, ở bên Mỹ không biết Đông Đông có thi được vào trường trung học trọng điểm hay không? Mong sao nó đừng để cho bọn đầu gấu trên đường phố bắt nạt. Mẹ cũng buồn cho nhà họ Vương, có cha có mẹ, cô dì chú bác đầy một nhà, mà thằng bé lại phải nhờ người ngoài đem đi. Nước Mỹ vời gọi người ta đến thế hay sao?

IV

- Hẹn rồi đấy nhé, sáng mai chúng mình cùng xin nghỉ ốm, tới chợ sách ở Cung Văn hóa để mua tập thơ có chữ ký của Sáu Trúc rồi đấy nhé!

Tiểu Phương khoác túi sách lên lưng, nói với Hạ Tiểu Vũ câu này xong, quay người toan ra về thì đúng lúc đó Hạ Thuận Khai đẩy cửa bước vào.

- Cháu chào chú Hạ!

- Sao đã về thế hả Tiểu Phương? Không ở chơi một lúc nữa à?

- Không ạ, cháu ở đây chơi cả buổi chiều rồi, bà cháu chắc đang sốt ruột lắm. Nay đừng quên đấy, Tiểu Vũ nhé!

- Quên sao được! Nay, cố tranh thủ mẹ

bạn viết cho cái giấy xin nghỉ học. - Hạ Tiểu Vũ đuổi theo ra tận cửa. - Bai bai!

- Bai bai! - Tiểu Phương nhanh chóng mất hút trong lối đi đã bắt đầu nhập nhoạng tối của khu nhà.

Hạ Thuận Khai hỏi con gái:

- Lại âm mưu toan trốn học chứ gì?

- Bố kẹ chúng con. - Tiểu Vũ cười. - Chuyện quan trọng đặc biệt, đặc biệt đấy!

- Con tùy tiện về việc học tập quá lắm, muốn nghỉ là nghỉ, lúc thi con có qua được không?

- Chẳng có vấn đề gì. Mấy cái thứ dạy trên lớp ấy, con biết tổng từ lâu rồi. Con bảo đảm thi tốt là được chứ gì?

- Con đừng quá kiêu căng. Còn ấn tượng để lại cho cô giáo nữa, cũng quan trọng lắm đấy. Dù con đã hiểu cả nhưng vẫn phải để lại ấn tượng tốt cho cô giáo rằng những điều cô giáo giảng, học trò phải học vất vả lắm mới hiểu. Học trò cũng phải ra vẻ học trò chứ?

- Con biết rồi.

- Con thì biết cái gì? Bây giờ cô giáo con đã có cách nhìn đối với con rồi. Bố không thể

cứ nói dối xin nghỉ học cho con mãi được. Bây giờ cô giáo đã không tin tưởng lắm lời bố nói nữa. Sao con cứ có việc cần mãi thế? Thế mà con còn định để lại ấn tượng tốt cho cô giáo nữa đấy!

- Tào lao! Lần này con không cần bố xin phép hộ nữa!

- Bố chỉ muốn nhắc nhở con. Đi học không chỉ để học kiến thức mà quan trọng hơn là để học cách làm thế nào sống chung được với người mình không ưa, làm sao được người khác đánh giá tốt. Đấy mới là môn học vấn lớn, cô tiểu thư của tôi ạ.

- Bố, bố nói lời một kẻ già đời kinh nghiệm ấy!

Thuận Khai cười:

- Bố đâu có phải người cha tốt của con. Xem ra quá nuông con cũng không hay, cứ phải đánh mới được! Yêu cho roi cho vọt mà!

- Thì bố đánh đi, đánh đi! - Tiểu Vũ nũng nịu với bố.

- Đưa bố xem tập thơ của Sầu Trúc đi, xem thơ hay đến thế nào mà làm mê mẩn bọn bé gái như các con thế!

V

- Sao đến giờ mới về? Nhìn xem mấy giờ rồi nào? - Vừa thấy Tiểu Phương vào cửa là Tuệ Phương nói ngay.

- Con đến nhà bạn làm bài. - Tiểu Phương treo túi sách xong là ngồi ngay bên bàn ăn đã dọn xong.

- Rửa tay đã! - Bà Lưu tay bưng một đĩa thức ăn, tay vỗ vào đầu Tiểu Phương.

- Đến nhà bạn làm bài à? - Tuệ Phương hỏi lại.

- Thế thì mẹ bảo con làm gì mới được chứ? Hẹn hò với bạn con trai à? - Tiểu Phương vào phòng tắm, mở vòi nước ra rửa tay.

- Con bé này, giờ đã học làm người lớn. - Bà Lưu phàn nàn. - Chẳng còn coi ai ra gì.

- Cũng không biết từ sáng tới tối ở trường học những gì nữa. Phải kiểm tra xem từ sáng tới tối nó chơi bởi với những ai. - Tuệ Phương nói.

Tiểu Phương từ phòng tắm đi ra rồi tắt đèn phòng tắm:

- Mẹ ơi, mẹ làm nữ thám tử cho bà đi!

Bà Lưu cười:

- Này cháu gái, đừng có học thói mồm miêng sắc bén như thế, chỉ tổ làm người ta ghét. Con bé này càng lớn càng giống người nhà họ Vương.

Tuệ Phương lườm con gái:

- Ngoài cái mồm mép láu lỉnh ra có hiểu biết gì nữa đâu!

Tiểu Phương cười hì hì, bưng bát cơm lên:

- Cái đáng biết thì con chẳng cái gì không biết!

Tuệ Phương đang bực cũng phải cười:

- Thế thì con đáng sợ rồi!

Bà Lưu gấp thức ăn vào bát cho Tuệ Phương:

- Bay mất một con Yến Tử, lại có cháu bù vào. Sao mà bao nhiêu cái lành lẽ đều dồn vào các cháu cả thế? Mẹ cháu hồi nhỏ đâu có được như cháu, suốt ngày chẳng hé răng y hệt cái hồ lô không có miệng. Bà nói trăm câu, mẹ cháu cũng không đáp lại được nửa câu.

- Thế thì bà buồn đến nấu người ra ấy nhỉ?

Chuông cửa reo. Tiểu Phương nhảy bật lên ra mở cửa rồi ngoảnh lại tươi cười:

- Bà ơi, mẹ cháu đến!

Vương Á Nhự xách một túi quả vải và hai quả dưa bước vào, Tuệ Phương vội vàng đứng lên:

- Chị cả, chị cùng ăn luôn thế nhé!

Bà Lưu dợm bước đi lấy thêm bát dưa.

- Bác ơi, đừng lấy nữa, cháu ăn rồi! - Vương Á Nhự nói.

- Ăn thật rồi à? Đừng làm khách với bác nhé! - Bà Lưu nói.

- Đã đến nhà bác mà cháu còn làm khách nữa sao? - Á Nhự đưa túi hoa quả xức nóng cho bà Lưu. - Cháu đi họp, chẳng kịp mua thứ gì khác, mang về cho bác ít hoa quả vậy.

- Ôi chào, đắt tiền lắm đây!

- Không đắt đâu ạ. Mua ngay tại đây thì giá cả còn chấp nhận được. Bác cứ xơi cơm đi! - Á Nhự ngồi xuống bên bàn. - Tiểu Phương, bài vở dạo này thế nào? Môn hình các con đã học đến giải tích rồi ấy nhỉ?

- Có giáo vừa mới giảng thôi ạ. - Tiểu Phương đáp.

- Có dễ hiểu không?

- Con không cảm thấy khó lắm.

- Bọn trẻ con bây giờ chẳng biết khiếm tốn là gì! - Tuệ Phương nói.

Wang Á Nhự cười:

- Đứa trẻ thông minh thường rất tự tin. Nhưng con đừng đắc ý vội. lúc cần, phải xem điểm thi của con mới được. Tuệ Phương, chân cẳng thế nào rồi? Không có gì khác thường chứ?

- Cũng còn được. Chỉ có đứng lâu quá, đi nhiều quá thì nhức lắm.

- Thế thì không sao. Bệnh của em là tê liệt tiềm ẩn, nhưng tổ chức thần kinh không bị tổn thương. Chỉ vì ngồi nhiều quá nên cơ bắp teo lại. Em nên làm một túi cát để tập chạy, tăng

cường sức dẻo dai cho bắp thịt ở chân.

Tối hôm ấy, Vương Á Nhựt nói chuyện với Tuệ Phương ở trong phòng của cô. Á Nhựt uống một cốc nước chè nóng bỏng, miệng khe khẽ hít hà.

- Tiểu Phương gần đây có chịu nghe lời không em?

- Cũng còn biết nghe lời, chỉ có trở nên thích cãi lại người lớn. Bây giờ nói chuyện với nó phải đặc biệt để ý, không được mắc một chút sai lầm nào. - Tuệ Phương đáp.

Wương Á Nhựt cười:

- Nó đến tuổi dậy thì rồi mà, tự có ý kiến riêng rồi. Em có thấy nó qua lại thân mật quá với thằng con trai nào không?

- Chuyện ấy thì không có đâu. Tan học xong thì tùm tùm với đám bạn gái riu ra riu rít, hôm nay sùng bái ngôi sao này, mai hôm mộ ngôi sao khác. Những ngôi sao ca nhạc và nhà thơ nào đang được ưa chuộng thì bọn nó sùng bái tuốt. Ai bảo bây giờ là thời đại không có thần tượng để mà sùng bái?

- Xa xa thôi, mê mẩn với ai đó ở xa xa thì cũng chẳng ngại, đừng có tưởng thật mà mê mẩn người nào đó ở bên cạnh...

- Tiểu Phương nhà chúng mình tuyệt đối không như thế đâu. Nó xem thường những cậu bạn trai học cùng lớp với nó. Con bé tự cao phải biết! - Tuệ Phương đáp.

- Trẻ con bây giờ chẳng giống chúng mình hồi xưa tẹo nào.

- Đúng thế, hồi chúng mình đi học còn đơn thuần lắm, chỉ biết nghe lời Đảng, làm cháu ngoan của Mao chủ tịch. Trẻ con bây giờ thì ghê rồi, chẳng chuyện gì mà chúng không biết. Chị ơi, chị bảo chuyện này có liên quan gì với sách báo dâm ô đấy đường không hả chị?

- Vị tất đã như thế. Bây giờ trẻ con ăn nhiều thứ bổ, còn hồi nhỏ, chúng mình được ăn những gì? Bây giờ chúng nó ăn những gì?Ồ đúng rồi, nói đến chuyện này lại nhớ ra gần đây em thế nào rồi? Có gặp được ai thích hợp không? Hộ Sinh rất quan tâm đến chuyện này đấy.

- Có chuyện gì với anh ấy thế? - Tuệ Phương cười.

- Điều cậu ấy quan tâm hoàn toàn vô tư, em đừng hiểu lầm. Cả nghĩ như em há chẳng coi như luôn luôn nhắc nhở cậu ấy là người có lỗi?

Tuệ Phương cười:

- Em không nghĩ như thế đâu. Chị cũng bảo anh ấy đừng có tự dằn vặt mình mãi.

- Em không nghĩ như thế nhưng người khác lại thấy như thế. Em không biết đám bà già ở cơ quan cậu ấy đâu, chỉ suýt nữa họ bảo cậu ấy là đồ lừa manh.

- Thế còn chị? Chị với La Cương thì không có lí do gì để không sống cùng nhau chứ?

- Chẳng có lí do gì. Nhưng hôn nhân đâu có phải vì đầy đủ lí do thì nhất định kết hợp được với nhau? Chị nói riêng với em nhé, chị căn bản không yêu anh ấy, không sao yêu nổi. Đừng chỉ thấy lúc đầu chị và anh ấy yêu nhau đến chết đi sống lại. Chị đã thử rồi, không xong. Không còn cảm giác ấy nữa, thế thì hà tất? Cũng không phải vì chưa kết hôn mà không sống chung tiếp được. Bây giờ chị chẳng sống tốt đẹp là gì? Ôi, em đừng có học tập chị. Em còn trẻ, tính tình lại tốt, em đừng để lỡ một đời. Mọi người cũng không đồng ý thế đâu!

Tiểu Phương khế đẩy cửa, gọi:

- Mẹ ơi, mẹ ra đây một lát đi!

- Nó gọi mẹ nào thế nhỉ? - Á Nhựt hỏi.

- Nó gọi chị đấy. - Tuệ Phương đáp. - Bây giờ nói chuyện với em, nó toàn gọi “Này!”

Ở nhà ngoài, Á Nhựt bảo Tiểu Phương:

- Như thế không được. Mẹ không thể tùy tiện viết giấy xin nghỉ được. Ốm thì đi khám bệnh, mẹ xưa nay chưa cho ai đi cửa sau. Con làm như thế là muốn mẹ phá nguyên tắc à?

Tuệ Phương ngồi trên xôpha cảm cúi đản áo, vẻ mặt như suy nghĩ điều gì. Đản mãi, đản mãi rồi cô ngừng tay, thở dài.

Á Nhựt trở vào phòng, cười:

- Đừng có ủ rũ như thế. Chị thấy ai tốt, chị sẽ báo cho em, mà em cũng phải tích cực hơn nữa đi.

- Điều kiện em như thế này, ai người ta ưng? Người đã không được khỏe, lại không có việc làm chính thức!

- Lại nêu điều kiện ra rồi! Sao em cứ bỏ quên điều kiện quan trọng nhất của mình nhỉ?

- Á Nhựt nhìn Tuệ Phương với vẻ thương yêu.

- Em còn đẹp lắm!

VI

Sáng sớm, Tuệ Phương mặc quần áo thể thao, chân bốt túi cát, tập chạy quanh một rừng cây trong công viên nhỏ. Trên cây treo rất nhiều lồng chim, tiếng chim ríu rít. Không ít ông bà già đang tập quyền, luyện khí công dưới rừng cây. Thỉnh thoảng có tiếng luyện giọng ngân cao, tiếng bỗng bĩnh từ rừng cây vang ra: “A!”, “I!”

Không khí ô nhiễm nên bầu trời xám xịt phía xa. Mặt trời thật u ám như một quả thảo môi bị vấy bẩn, như khoảng giữa trời và đất đã sáng sửa lắm rồi, màu sắc cỏ cây, hoa lá và quần áo của trẻ con rất rực rỡ.

Tuệ Phương đã chạy được mấy vòng, cô thở hổn hển, mồ hôi mồ kê, mặt đỏ tưng bừng, dáng vẻ này thật khác xa hình tượng âu sầu, thê lương, buồn bã trước đó.

Cũng lúc ấy, Hạ Thuận Khai rải những bước chân nhanh nhẹn, mạnh mẽ từ trước mặt chạy tới. Thân thể cường tráng của anh kéo căng chiếc áo vận động viên màu trắng mặc trên người. Hể anh chạy, tất cả cơ bắp trên người đều rung động, có thể nói là để lộ mọi đường cong. Đó là hình tượng một vận động viên khiến ai nấy phải trầm trồ khen ngợi.

- Ở Tuệ Phương, làm sao lại gặp bạn ở đây nhỉ? - Thuận Khai kêu lên nhưng vẫn không dừng bước.

- Tôi cũng nghĩ làm sao lại gặp được bạn nhỉ? - Gặp người quen, Tuệ Phương rất vui, tiếng nói tràn ngập nỗi mừng rỡ.

- Tôi ở tòa nhà bên cạnh kia kìa. - Như ngựa không dừng chân, Thuận Khai vút qua bên người Tuệ Phương.

- Tôi cũng ở... - Được nửa câu rồi Tuệ Phương không nói nữa vì Thuận Khai đã chạy mất hút.

Cô thông thả chạy tới con sông ở mé rừng cây. Một lần nữa Thuận Khai xuất hiện ở trước mặt cô, nhưng anh vẫn không giảm tốc độ chạy. Khi chạy qua chỗ cô, anh chỉ vừa cười vừa nói to: "Vừa khéo nhé!" rồi lại mất hút trong rừng cây phía sau cô.

Tuệ Phương đã mệt tới mức không gắng được nữa. Cô dừng lại, hai tay chống sau lưng, thông thả bước đi. Một lần nữa Thuận Khai chạy qua trước mặt cô, anh gọi:

- Chạy tiếp đi chứ!

Tuệ Phương cười.

- Chạy không nổi nữa rồi!

Cô vào ngồi trong đình hóng mát ở bên rặng cây, nhìn Thuận Khai chạy nhanh như gió qua chỗ cô hết lần này đến lần khác. Anh càng chạy càng dẻo dai, dường như không bao giờ thấy mệt, dường như chân có lắp lò xo. Bất giác, sức sống và sức bật của anh lan truyền sang Tuệ Phương khiến cô trở nên hăng hái, hồ hởi. Cô hướng về phía Thuận Khai gọi to:

- Sao bạn hăng như súc vật thế?

Quả thật Thuận Khai chẳng khác nào con bò vừa cày xong mảnh ruộng, người bốc hơi, mũi phì phò chạy đến bên Tuệ Phương. Mùi mồ hôi nồng nặc trên người anh khiến Tuệ Phương cảm thấy lòng mình xao động và ngứa ngáy khó tả nhưng lại dễ chịu. Cô cố ý né người sang một bên, vẫy tay phẩy gió:

- Ngọt ngọt quá!

- Sáng nào bạn cũng tập chạy à? - Thuận

Khai hỏi.

- Lần đầu tiên đấy! - Tuệ Phương đáp, nhân thể khen. - Bạn chạy cừ thật!

- Sao tôi lại không gặp bạn nhỉ?

- Còn bạn, ngày nào cũng chạy sao?

- Không phải thế, tôi quanh năm ở nơi khác, lần này về nghỉ phép. Nhà kia cũng do cơ quan mới chia cho tôi.

- Thảo nào, tôi cũng vừa mới chuyển đến chưa lâu.

- Lúc nào bạn đến thăm nhà tôi nhé! Tôi ở tòa nhà kia, tầng năm cửa số ba. Ta lại là hàng xóm của nhau rồi!

- Được thôi, tôi ở tòa nhà đằng sau nhà bạn. Có rảnh, sang nhà tôi nhé!

- Ô, bạn còn buộc cả túi cát vào chân cơ à?

- Hạ Thuận Khai cúi xuống nắn túi cát buộc trên bắp chân Tuệ Phương. - Định đoạt chức quán quân Ôlempích hay sao?

- Đâu có, hồi trước đây chân tôi không ổn, bắp thịt bị teo, bác sĩ bảo phải tăng cường luyện tập.

- Làm sao lại ra như thế? - Thuận Khai ngạc nhiên nhìn Tuệ Phương chăm chú. - Mấy

năm nay bạn sống thắm đến thế cơ à? Không đáng như thế mới phải.

Tuệ Phương đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Lòng chân thành qua ánh mắt của Thuận Khai khiến cô chịu không nổi nhưng miệng vẫn nói cứng:

- Sao lại thắm? Tôi cảm thấy mình sống rất tốt.

- Thôi đi, đừng tưởng tôi không biết. Các bạn khác kể cho nghe cả rồi.

- Kể những gì. Họ bảo tôi thế nào? - Tuệ Phương quan tâm hỏi.

- Chẳng cần biết họ kể những gì. Cứ nhìn bạn như thế này là biết bạn sống chẳng ra sao, cần gì phải nhờ người ta kể?

- Đáng ghét! Có một số người chuyên bình luận sau lưng! Tôi sống ổn hay không việc quái gì đến họ?

- Ấy là quan tâm đến bạn!

- Chẳng cần ai quan tâm!

- Bạn ấy à, hừm, tôi hiểu bạn quá rõ!

- Bạn hiểu tôi thế nào?

- Thích làm ra vẻ cứng cỏi. Bất kể thế nào cũng cố chống chọi, ra vẻ kiên cường, thế nào

cũng chịu đựng được. Sự thật thì sao? Cứ phải như rên sất mới là hay à? Không biết mẹ bạn dạy bạn ra sao... Bạn tưởng như thế là ưu điểm ư?

- Đừng nói đến mẹ tôi!

- Tôi phải nói chứ. Mai ngày gặp bà, tôi phải phê bình bà mới được. Giáo dục con gái thành ra như thế mà còn tưởng là phúc cho nhà mình. Tự tư! Người ta khen có mấy câu, đã định lập bảng sắc phong!

- Đừng có nói bậy, - Tuệ Phương biến sắc giận dữ, - làm sao bạn vẫn thích ăn nói lung tung thế nhỉ?

Hạ Thuận Khai thản nhiên nói:

- Tôi không sợ bạn giận, bạn giận tôi cũng cứ nói. Bạn tưởng ai người ta cũng yêu mến bạn chắc? Nói thật nhé, lần đầu tiên gặp lại bạn tôi đã thấy bạn thật đáng thương.

- Tôi không cần ai yêu, cũng chẳng cần ai thương! - Tuệ Phương giận sôi lên, cầm đầu đi thẳng.

- Đã thấy chưa, đã thấy chưa? - Thuận Khai chỉ tay theo rồi cười. - Thế gọi là làm bộ cứng cỏi đấy! Còn không chịu được một câu phê bình!

VII

- Con không cần phải nói nữa. Có thể làm việc đó cho con, nhưng đúng sai thì phải phân biệt cho rõ! - Hạ Thuận Khai nghiêm trang bảo với con gái và Tiểu Phương. - Bố làm thế này là sai lắm, là nóng cho hành động chênh mảng, nghỉ học không có lí do chính đáng, sau này không được thành lệ đấy! Giấy xin phép viết thế nào?

Anh ngồi xuống, cầm cây bút và một tờ giấy.

- Bố cứ viết hôm nay con nhức đầu, người khó chịu, xin nghỉ nửa ngày. - Hạ Tiểu Vũ nói.

- Không được, nói dối không trôi, doc là biết liền, hơn nữa cô giáo còn đòi con phải có giấy cho nghỉ của bác sĩ.

- Thế thì viết là bà ngoại con ở tỉnh khác

về thăm con vậy!

- Cũng không ổn, lí do không vững. Thôi thì viết là bố ốm, sốt cao tới 40 độ, cần con ở nhà chăm sóc. Đúng rồi, lúc viết bố phải viết run tay chữ ngoằn ngoèo mới được!

Tiểu Phương bảo Tiểu Vũ:

- Bố bạn đáng yêu thật, không như hai bà mẹ của mình, mẹ này còn nghiêm hơn mẹ kia.

Thuận Khai vội gạt đi:

- Tiểu Phương, cháu không nên nghĩ như thế. Nghĩ như thế là chú đã hại cháu rồi. Làm thế này là chú vô nguyên tắc, đáng ra cần khiển trách. Thái độ của mẹ cháu mới đúng. Cần phải đúng đắn, thế mà chú lại không đúng đắn.

- Chú Hạ ơi, chú đừng sợ! - Tiểu Phương cười.

- Đương nhiên chú phải sợ chứ! Như thế là làm lầm lỡ một thế hệ! - Thuận Khai nghiêm mặt trách con gái. - Việc này là do con bức bố phạm sai lầm!

Hạ Tiểu Vũ cười, đỡ tờ giấy xin nghỉ học bỏ vào túi:

- Lần cuối cùng này rồi thôi.

Hà Thuận Khai vẫn lăm lăm trách con:

- Bao nhiêu lần cuối cùng rồi hả? Tiết tháo cuối đời của bố thế là hỏng về tay con rồi!

Rồi anh căn dặn:

- Giấy nghỉ học đã viết rồi, nhưng bài vở thì không được bê trễ. Bài vở bê trễ thì về sau đừng hòng được cái gì nữa đâu!

- Con xin bảo đảm. - Tiểu Vũ cười.

- Thơ Sáu Trúc thì có gì là hay mà làm các con mê mẩn đến thế? Bố viết bằng đầu ngón chân cũng còn hay hơn thế nữa kia!

VIII

Tuệ Phương đang buồn bực ở phòng thì nghe thấy chuông cửa reo. Tiếp đó tiếng bà Lưu và tiếng Hạ Thuận Khai vang lên:

- Anh hỏi ai?

- Dạ, đây có phải nhà cô Lưu Tuệ Phương không ạ?

- Đúng rồi! Anh là ai?

Tuệ Phương vội vàng ngồi dậy, sửa lại mái tóc, soi qua vào gương. Lúc này, Thuận Khai đã cười hì hì vén rèm bước vào:

- Làm gì thế hở Thẩm Nỗ Tây?

Một thoáng ngỡ ngàng rồi Tuệ Phương hiểu ra, vừa bực vừa buồn cười:

- Thôi đừng đặt tên hiệu cho tôi nữa!

- Ai đây hả con? - Bà Lưu đứng bên hồi con, ra vẻ không bằng lòng.

- Đây là Thuận Tử ở cùng ngõ với nhà mình trước kia ấy mà! Mẹ anh ấy họ Hoàng, mẹ thường dặn đừng dây với nhà ấy đấy mà!

- Thì ra đầu sỏ của lũ trẻ hư! - Bà Lưu vỗ tay cười lớn. - Thuận Tử, cháu lớn lên khôi ngô thế này, chẳng trách bác không nhận ra.

Thuận Khai cười:

- Bác ơi, cháu lại làm phiền bác đấy! Xương cốt bác vẫn cứng đấy chứ?

- Còn tốt, còn tốt! - Gặp được người hàng xóm cũ, bà Lưu rất vui. - Bác nhớ rồi. Hồi ấy cháu chuyên làm bác bực mình, cháu giẫm tanh bành cả nhà cửa của bác ra. Bây giờ cháu không đầu bò như thế nữa chứ?

- Thôi rồi ạ, cháu cải tà qui chính từ lâu rồi.

- Mẹ cháu có khỏe không?

- Năm kia đã tạ thế rồi. Cha cháu cũng không còn nữa.

- Ôi, từ ngày dọn đến tòa nhà này, khó có dịp gặp lại bà con hàng xóm khi xưa. Nhanh quá, vừa mới đấy mà đã già rồi. Ở một chỗ với

nhau thì không tránh khỏi cãi nhau với người này, bực mình với người kia, đến khi không cãi nhau, mắng nhau được thì lại nhớ nhớ là!

- Mẹ, sao mẹ cứ kể lể rồi lại chùi nước mắt thế? Không sợ người ta cười cho à?

- Ai cười nào? Thuận Tử mà cười bác ư? - Bà Lưu gật đầu bậm môi nói với con gái. - Thế là một đời của lớp người như mẹ rồi đấy!

- Bác ơi, bác đừng buồn nữa! - Thuận Khai nói. - Chẳng phải cháu đã dọn ở gần bác rồi hay sao? Nay mai bác muốn cãi nhau... thì cứ tìm cháu!

Lời anh nói làm bà Lưu bật cười:

- Nghe cháu nói kìa, thế ra bác là gà mất quạ à? Không thể ngồi với nhau chuyện trò vui vẻ à?

- Thế cũng được, từ nay về sau hẳn nghe được chuyện gì mới mẻ, cháu sẽ tới nhà kể cho bác nghe.

- Thỏa thuận rồi đấy nhé? Thế cháu nghĩ công tác rồi à? Rồi hơi chuyện trò với mẹ già như bác à? - Bà Lưu chợt nói sang chuyện khác. - Bao nhiêu năm không gặp nhau, bây giờ cháu và Tuệ Phương lại kết với nhau à?

Hạ Thuận Khai liếc nhìn Tuệ Phương, cười.

- Cũng mới gần đây thôi, tình cờ gặp nhau thế rồi... thân!

Tuệ Phương lườm Thuận Khai, mặt đỏ lên.
Bà Lưu cười:

- Thuận Tử bây giờ cũng biết nói những lời làm người ta mến rồi nhỉ. Hồi nhỏ chỉ toàn làm người ta phiền lòng.

Tuệ Phương gạt đi:

- Thế mà đã kể là lời làm người ta mến ư? Chán chết!

- Thuận Tử, cháu làm công tác gì? Xem cháu đen thố kia, hẳn là đưa than phải không? Máy năm qua, bác nghĩ mà lo thay cho cháu, chỉ sợ công an gom cháu đi. Thì chẳng có vụ đại hình mới xảy ra là gì?

- Nghe bác nói thì cháu hự đốn đến thố kia ư?

Tuệ Phương cũng cười:

- Đã biết mình để lại ấn tượng như thế nào cho quần chúng chưa?

- Cháu hiện nay đang công tác ở ngành đầu mỏ đấy chứ bác!

- Sao cháu không đưa vợ về đây? - Bà Lưu nói.

-Ồ... - Thuận Khai lúng túng.

- Chưa kiếm được à? - Bà Lưu hỏi.

- Ô không, kiếm được rồi nhưng lại để mất rồi! - Thuận Khai cười khan.

- Cũng li dị rồi ư? - Bà Lưu giậm chân than thở - Các cháu làm sao li dị cả lũ thế? Việc này không thể học theo nhau được! Thế ai li dị ai?
- Bà Lưu vội vã hỏi.

- Cô ấy li dị cháu. - Thuận Khai giải thích hộ vợ cũ. - Công tác của cháu thường phải đi xa, cả năm không về nhà. Cũng không trách cô ấy được.

- Ôi dào, Tuệ Phương cũng xin li dị chồng.
- Bà Lưu nhìn con gái - Bây giờ đang có kiểu nữ bỏ nam trước.

Tuệ Phương tỏ vẻ ngượng:

- Mẹ, mẹ đừng nhắc đến chuyện con nữa, có phải chỉ một lần này đâu! Vẽ vang cái nỗi gì?

- Thôi được, mẹ không nói nữa. Các con nói chuyện đi. - Bà Lưu ra khỏi phòng. - Thuận Tử, trưa ở lại ăn cơm với bác nhé!

- Bác không phải sửa soạn đâu, một lát nữa cháu phải về, ở nhà còn có cháu gái nữa.

Bà Lưu đi rồi, còn lại hai người là Tuệ Phương và Thuận Khai. Tuệ Phương không được tự nhiên hỏi Thuận Khai:

- Bạn ngồi đi, có uống nước không?

- Cho một cốc, đừng bỏ gì vào trong đó nhé, nước đun sôi thôi.

Thuận Khai nhìn quanh phòng Tuệ Phương, nhấn hai cái trên máy chữ của Tuệ Phương. Tuệ Phương rót một cốc nước đun sôi đặt trên bàn.

- Bạn đưa vào cái này mà kiếm sống à? - Thuận Khai hỏi.

- Ừ.

- Như thế chưa phải là việc làm.

- Cũng chẳng có gì mà không được. - Tuệ Phương liếc nhìn Thuận Khai. - Bạn lại định nói tôi làm ra vẻ cứng cỏi chứ gì?

- Không! - Thuận Khai lắc đầu. - Vấn đề là xã hội bị tổn thất. Một người kiệt xuất như bạn nên cống hiến nhiều hơn nữa cho xã hội mới phải. Bây giờ, nơi nào cũng đang cầu hiền như người khát...

- Bạn đừng đem tôi ra làm trò cười, tôi có gì mà kiệt xuất? Một phụ nữ nội trợ thôi mà!

- Nói đến đây, Tuệ Phương ra chiều thương cảm.

- Không được, tôi không thể nhìn thấy bạn như thế này, tàn lụi như thế này.

- Không như thế này thì làm thế nào?

- Cơ quan tôi có nhiều nhân tài ưu tú đã li hôn, nguyên đai nguyên kiện cũng có...

- Làm sao bạn nói một hồi rồi trở nên không đứng đắn nữa thế?

- Bạn đừng tự ti.

- Tôi không tự ti! - Tuệ Phương bức mình.

- Chuyện ấy với tự tôn tự ti là hai việc khác nhau. Tôi không cần bạn làm ông mối. Hãy cứ quản lý thân cho tốt vào!

Thuận Khai nhìn dán vào Tuệ Phương như nghiên cứu:

- Phải chăng bạn cảm thấy nói chuyện này với tôi thì ngượng?

Tuệ Phương quay ngoắt đi, không bắt lời.

- Chuyện này thì có gì mà phải ngượng? Đều là người lớn cả. Tuệ Phương, tôi không định phê bình bạn đâu nhưng thói hư vinh của bạn nặng quá. Ở lớp, bạn hay ngạo mạn chơi

trội, chỉ cho phép bạn giúp người chứ không chịu để người ta giúp mình...

- Lại giở chuyện cũ ra rồi! - Tuệ Phương ngán ngẩm. - Bạn không phân tích tôi thì không còn việc gì làm nữa sao?

- Tôi có trách nhiệm mà! - Thuận Khai chân thành dang hai tay ra - Chúng mình là bạn học cũ của nhau, tôi không nói thì ai nói?

Tuệ Phương bật cười:

- Bạn là hòa thượng ở miếu nào vậy?

Thuận Khai cũng cười:

- Có thể thế này không nhé: con gái lớn rồi, có nhiều chuyện không thể nói được với mẹ, nhưng con lại còn nhỏ, cũng không thể nói chuyện này. Bạn thiếu một bạn tri âm. Tuệ Phương, bạn thấy đấy, khó khăn lắm tôi mới có được lúc rảnh rỗi, về Bắc Kinh nghỉ phép, ngày thường bạn chẳng quan tâm được tới bạn, vậy bạn hãy coi tôi là bạn tri âm đi!

- Chưa từng thấy bạn tự tiến cử như Mao Toại bao giờ. Bạn biết làm bạn tri âm của người khác phải chịu trách nhiệm lớn, vậy mà bạn dám đảm đương?

Tuệ Phương nói xong mới phát giác câu vừa nói có nghĩa ngầm khác nên đỏ bừng cả

mặt. Thuận Khai thì vẫn thẳng thắn, thành khẩn:

- Chắc chắn là hạ quyết tâm rồi mới đến chứ! Biết rõ non có hổ, cứ nhắm núi ấy đi, không vào được hang hổ...

Tự cảm thấy nói năng thất thố, Thuận Khai nuốt vội câu còn lại. Lát sau, anh lại khẳng khái nói:

- Việc của bạn tôi quản đấy. Ai bảo tôi gặp gỡ bạn nào? Nói đi, bạn ưng một người như thế nào? Trong túi tôi có tất cả những người đàn ông ưu tú trong cả nước.

- Bạn mở một trạm giống tốt đấy à?

Câu nói đùa của Tuệ Phương khiến Thuận Khai cười ha ha mãi không thôi. Anh chỉ vào cô:

. - Bạn bây giờ cũng biết nói đùa rồi à?

- Tại sao lại nói là bây giờ? Bạn nói coi, trước kia tôi như thế nào? Theo như bạn nói thì trước kia dường như tôi không phải là người?

- Bạn đừng cãi vội. - Thuận Khai nhìn Tuệ Phương. - Trước kia bạn thật là... Nói thế nào nhỉ? Học sinh gương mẫu giả vờ, in hết học sinh ba tốt vẽ trong tranh tuyên truyền dán

trên tường ấy.

- Tôi không thừa nhận mình giả vờ. Tôi trước kia vẫn là tôi bây giờ, nghĩ sao thì làm vậy, không khi nào trong lòng và ngoài mặt lại không thống nhất với nhau.

- Thôi đi, bạn cứ hỏi đám bạn học của chúng ta mà xem, ai chẳng bảo bạn giả vờ? Năm năm học trung học, bạn có được mấy bạn tri âm? Cả Từ Nguyệt Quyên cũng cảm thấy bao giờ cũng cách bạn một tầng.

- Thì tính nết người ta như thế mà lì.

- Tính nết như thế thì không ổn! Thời đại ngày nay không cho phép! Lạnh lùng như sương tuyết, đạo mạo nghiêm trang, đã không biết yêu lại cũng không cho người ta yêu mình, bắt mình phải sắm vai một kẻ chịu nạn, một kẻ hi sinh rồi tự lấy làm đắc ý... Không ai cần bộ dạng đó của bạn!

- Nói láo! Vu cáo! Tôi không bao giờ là người như bạn nói! - Tuệ Phương giận đến phát khóc nhưng lại không đưa ra được lí do, chỉ một mực nói. - Chẳng biết giận ai mà không trút được giận mới đến vu cáo người ta. Ai cũng bảo tôi như thế, bạn cũng nói tôi như thế, tôi cần bạn nói làm gì? Bạn toan tính gì đây?

Bà Lưu thấy trong phòng to tiếng với nhau, vội chạy vào:

- Nói chuyện gì mà như thế? Vừa nãy còn nói nói cười cười, dùng một cái lại cãi nhau. Tuệ Phương, Thuận Khai là khách, không được sáng giọng với khách chứ con!

Trong giây lát, Tuệ Phương đã đổi nét mặt, gượng cười nói với mẹ:

- Có cãi nhau đâu ạ! Đang yên lành mà! Chỉ có nói cao giọng lên chút ít thôi.

Thuận Khai cũng nói:

- Không cãi nhau đâu, chỉ nói đùa thôi. Bác đang bận việc gì cứ đi làm đi!

- Không được cãi nhau đấy! - Bà Lưu căn dặn hai người. - Có việc gì thì cứ bình tĩnh mà nói. Bao nhiêu năm mới gặp lại nhau, giờ đã có con có cái cả rồi.

Bà Lưu đi rồi, hai người đều im lặng. Một lát sau, Thuận Khai bật cười:

- Nóng nảy đến thế thật sao? Không ngờ bạn cũng hay cáu.

- Thì bạn nói khó nghe đến thế, có còn là lời nói của người nữa hay không? - Tuệ Phương trách móc.

- Có nói sai không?

- Sai rồi!

- Vừa nãy bạn còn giả vờ. Rõ ràng cãi nhau đến phát khóc thế mà bác vừa vào đã làm ra vẻ không có chuyện gì. Cũng chẳng biết bạn chùi nước mắt lúc nào, sao mà thành thạo, chuyên nghiệp thế nhỉ?

- Còn bạn? Sáng ra đã xưng xưng lên lớp người ta, vừa mới thấy mẹ tôi đã “bác,bác” ngọt xớt! Bạn không giả vờ à?

- Đúng, đúng. Tôi cũng giả vờ. Gặp người thế nào thì nói thế ấy.

- Đúng thế!

- Nhưng tôi giả vờ thì tôi thừa nhận, còn bạn?

- Tôi... - Tuệ Phương cứng họng, nhưng ngay lập tức mỉm cười. - Tôi không đến nỗi mặt dày như bạn!

Thuận Khai cười lớn:

- Thực ra nếu tôi không coi bạn là bạn thân thì tôi cũng không nói thẳng đến thế. Việc gì phải vậy nào? Những người có ý thức về mình như bạn nhiều lắm, tôi có nói một câu nào với họ không?

- Thế thì tôi phải nhận tình cảm đó của bạn... - Nói chưa dứt câu, Tuệ Phương đã cảm thấy càng nói càng như gợi tình, ánh mắt càng như vượt ve, cô vội vàng tỏ ra đứng đắn, nghiêm túc. - Nói thật đấy, nếu bạn muốn giúp tôi thì tìm hộ tôi một công việc thực sự. Tôi cũng chẳng thích như tôi hiện nay. Tôi cảm thấy tôi như thế này là do nhiều năm không đi làm ngồi lì mãi ở nhà mà nên. Cứ vò vớ một mình cũng chẳng biết tình thế trước mắt rồi sẽ ra sao... Có nghe tôi nói đấy không? Đến chuyện nghiêm chỉnh thì lại chẳng có lời nào.

Thuận Khai ngẩng đầu lên mỉm cười:

- Không phải đâu, tôi suy nghĩ. Vừa nãy chúng mình cãi nhau, bác gái vào khuyên. Sao mà tôi cảm thấy trước đây cũng có một lần như thế. Hình như tôi đến nhà bạn làm bài, chúng mình cãi nhau, bác gái cũng vào khuyên y hệt như hôm nay, lời cũng nói tương tự như thế!

- Đâu phải chỉ có một lần! - Tuệ Phương cúi đầu nói.

*

Tuệ Phương tiễn Thuận Khai ra đến cửa thì đúng lúc Tiểu Phương mặt đỏ bừng chạy về, lấm lét bước qua cửa. Thấy Thuận Khai con bé giật nảy người:

- Cháu chào chú Hạ!

Thuận Khai cũng hết sức ngạc nhiên, quay lại hỏi Tuệ Phương.

- Con bạn đây à?

Đến bữa ăn trưa, bà Lưu bảo Tuệ Phương:

- Con hay nhường nhịn cơ mà, sao lại đáo đẽ với Thuận Tử như thế?

- Đâu có! - Tuệ Phương giả vờ không biết gì. - Con làm sao lại đáo đẽ với anh ấy được?

- Mà ý tưởng mẹ già cả lú lẫn ráo rồi ư?

- Mẹ, con ở nhà thì trở ngại gì đến mẹ nào? Mẹ cũng đừng tưởng cứ nhặt vào lần là thành rau cả đâu!

IX

“Rất vui được quen biết em!”

Hạ Thuận Khai làm điệu bộ cầm tập thơ của Sáu Trúc Lâm, đọc lời đề tặng ở đầu sách, đọc xong bật cười ha hả.

Hạ Tiểu Vũ giật lấy tập thơ trong tay cha:

- Không được chế giễu tình cảm chân thành của người ta!

- Con đã đưa cho cô giáo giấy xin phép nghỉ học chưa?

- Chưa ạ.

- Tại sao?

- Tiểu Phương không có giấy phép, con không thể để một mình bạn ấy bị khiển trách

vì bỏ học nên con cũng xé tờ giấy ấy rồi.

- Thế ra bố uống công viết à? - Thuận Khai an ủi con. - Song cũng khó có được ai còn nhỏ tuổi mà đã nghĩa hiệp như con.

- Nhưng như thế là sai có phải không bố? Là giữ hòa khí vô nguyên tắc phải không bố?

- Đúng rồi. - Hạ Thuận Khai cười. - Nhưng không sợ phạm sai lầm, điều quan trọng hơn là nhận ra được sai lầm! - Rồi anh lo ngại thay cho con gái. - Thế còn cô giáo, con làm thế nào qua được cửa ải này?

- Con người ta thuận buồm xuôi gió mãi cũng không hay, có phải bố thường nói thế không? Ngay từ bé cũng nên từng trải dần đi thì vừa.

- Đúng rồi! Bất cứ ở đâu cũng không được đắc sủng nhiều quá, hay ốm vặt thì không ốm nặng. Câu này là bố con ta đóng cửa bảo nhau, ra ngoài vẫn phải nghiêm túc kéo người ta lại bảo bố đầu độc con.

- Bố yên tâm đi, con không mách lẻo chuyện bố đâu. Trước mặt cô giáo con, bố phải làm ra vẻ tức giận con đấy nhé!

- Con nói thế chẳng hóa ra bố con mình mưu mô thông đồng với nhau à?

- Thôi đi bố, bố đừng giả vờ với con nữa đi!

- À đúng rồi, hôm nay bố mới biết mẹ Tiểu Phương là ai. Đố con đoán được quan hệ giữa hai người đấy! - Thuận Khai phấn khởi nói.

- Quan hệ gì? - Tiểu Vũ hoài nghi nhìn bố.
- Bố từng có hồi chơi bởi buông thả à?

- Con đừng có nghĩ về phía xấu. Bố và cô ấy là bạn học cũ, học cùng lớp với nhau suốt từ tiểu học lên tới trung học.

- Thế à? Nhưng hai người không giống cùng một cô giáo dạy dỗ nên.

- Con gặp cô ấy chưa?

- Gặp quá nhiều lần rồi.

- Con nhận xét thế nào?

- Người thì tốt đấy nhưng mà vô dụng!

- Hồi trước cô ấy luôn là bí thư chi đoàn của lớp bố, kể từ khi trong lớp có Đoàn.

- Còn bố thì sao?

- Ngược quá, bố là vua phá quấy.

Tiểu Vũ cười hì hì.

- Bây giờ mới biết bố xuất thân là như thế.

nụ hôn cuối cùng

Thuận Khai đứng lên, ngắm nghía mình trước gương:

- Này Tiểu Vũ, con thấy bố còn được không?

- Về phương diện nào?

- Về mọi mặt. Bố muốn nói là khi bố đứng trước mặt người khác.

- À. - Tiểu Vũ gật đầu bình phẩm. - Còn tươi lắm!

X

Đến tối, Thuận Khai cùng con gái hát karaôkê. Anh cầm micrô, đầu lắc la lắc lư, hát không thật đúng nốt nhạc:

Tương lai của tôi nào phải mộng,

Tôi chân thành sống từng phút từng giây...

Tiểu Vũ đứng cạnh giắt lấy micrô:

- Đến lượt con rồi. Bố chiếm đoạt micrô lâu thế?

- Để bố hát hết bài này đã nào! - Thuận Khai gào lên đến khàn cả giọng:

Trái tim tôi đi theo hi vọng.

Âu, âu, âu...

Lúc này Lưu Tiểu Phương mặt đầy giận

lệ gõ cửa bước vào, vào phòng liền thì thầm với Tiểu Vũ. Thuận Khai quay lại hỏi:

- Chuyện vỡ lở rồi à?

Tiểu Vũ kể:

- Cô giáo mời mẹ Tiểu Phương đến, mẹ bạn ấy liền đánh bạn ấy...

- Chẳng ra thế nào, sao lại có thể đánh con được? Để rồi bố giáo dục cô ấy.

- Tiểu Phương tối nay muốn ngủ lại nhà mình, không về nhà nữa. Có được không bố?

- Tiểu Vũ nói.

- Như thế e không hay. Mẹ Tiểu Phương thế nào cũng sang tìm về. Tốt nhất là nên báo với mẹ cháu, chẳng không lại sốt ruột muốn chết.

- Mẹ bạn ấy không biết nhà mình. Cho mẹ bạn ấy cuống lên một mẻ sao chỉ biết giơ tay đánh người? - Tiểu Vũ bất bình thay cho bạn.

Tiểu Phương nhìn Thuận Khai với ánh mắt van nài:

- Cho cháu ngủ lại đêm nay đi chú Hạ!

Thuận Khai nghĩ giây lát rồi nói:

- Thôi được. Nhân tối nay các con thống

nhất lời khai với nhau đi để ngày mai giải thích với cô giáo.

Anh vừa nói dứt thì đã nghe có tiếng gọi cửa.

- Muộn thế này ai còn gọi cửa nhỉ? - Anh nói.

- Mong sao đừng là mẹ cháu! - Tiểu Phương sợ tái mặt đi.

- Mau trốn vào phòng trong đi! - Thuận Khai cho hai đứa trẻ trốn xong mới ra mở cửa.

Cửa vừa mở, quả nhiên Tuệ Phương mặt đầy tức giận đứng ở ngoài cửa:

- Con gái tôi có ở nhà anh không?

- Có! - Thuận Khai lập tức thừa nhận rồi gọi với vào phòng trong. - Ra đi các con!

Tiểu Vũ đưa Tiểu Phương từ phòng trong đi ra. Mặt con bé đỏ bừng, mặt giận dữ nhìn cha rồi nghiêng răng nói:

- Phẫn thùng!

- Bố không thể nói dối được, nhờ cô ấy khám nhà thì sao? - Thuận Khai giải thích với con.

- Tiểu Phương, đi về nhà! - Tuệ Phương

lạnh lùng ra lệnh.

- Cháu về đi, Tiểu Phương! - Thuận Khai cũng động viên theo đuôi. - Việc đã như thế này rồi, quan trọng là có thái độ tốt, nói rõ ra là được. Mẹ cháu không đánh cháu nữa đâu, phải không Tuệ Phương?

- Hạ Thuận Khai! - Tuệ Phương giận tái mặt đi. - Để rồi tôi sẽ tính sổ với anh!

- Liên can gì tới tôi? - Thuận Khai dang hai tay ra với vẻ ấm ức. - Tôi luôn làm công tác khuyến giải đấy chứ?

- Rốt cuộc anh gây tác dụng gì trong việc này thì tự anh phải biết!

- Tôi gây tác dụng gì nào? Cô thử hỏi bọn trẻ xem tôi gây tác dụng gì? - Thuận Khai nháy mắt cười với con gái.

Tiểu Vũ ngoảnh mặt đi không nhìn cha, kêu lên:

- Thôi đi, cả hai phía đều chẳng phải là người!

- Thế thì được! Có mặt lũ trẻ đây, tôi hỏi anh. - Tuệ Phương bước vào nhà, nhặt một chiếc ghế ngồi xuống. - Sáng nay Tiểu Vũ và Tiểu Phương bỏ học, anh có biết không?

- Biết chứ, hai đứa vừa về là nhận lỗi với tôi ngay.

- Tôi muốn hỏi anh trước khi sự việc xảy ra, anh có biết hay không kia?

- Cũng... có nghe phong thanh. Phải rồi, tôi có biết. Tôi cho rằng lí do của bọn chúng không thuyết phục lắm, trên thực tế tôi cũng đã tỏ ý phản đối, nhưng thấy chúng đã quyết tâm...

- Hạ Thuận Khai, anh giáo dục con như thế đấy à? Biết rõ mười mười bọn trẻ định bỏ học, anh chẳng những không ngăn cản mà còn bênh che cho chúng. Sáng nay tôi gặp anh hai lần, anh có nói câu nào đâu.

- Lúc ấy tôi chưa biết Tiểu Phương là con gái bạn.

- Con gái người thì có thể bỏ mặc, không quản lí hay sao? Đừng quên rằng trong vụ này còn có con gái anh nữa đấy! Lí do gì mà chưa thuyết phục lắm? Bỏ học căn bản là không có lí do. Anh định sẽ cho con anh trở nên một người như thế nào? Làm bố mà như anh thì thật sự tôi không tin tưởng được!

- Đúng thật, tôi biết tôi sai rồi mà! Vừa nói là biết sai liền nhưng hối không kịp nữa.

- Anh nhận sai lắm thoải mái nhỉ? Nhưng

anh đã gây nên nguy hại rồi. Nói không khách sáo nhé, bảo anh là kẻ xúi giục cũng không quá đáng đâu!

- Tôi khuyên chúng nó nhưng chúng nó đâu có nghe!

- Không nghe thì buông trôi à? Ai là người lớn, ai là trẻ con? Để trẻ con dắt mũi mình mà cũng chịu.

- Bố cháu có khuyên chúng cháu, tại chúng cháu tự ý đẩy thôi ạ. - Tiểu Vũ lên tiếng thanh minh cho cha.

- Hai chuyện khác nhau, cháu không nên giải vây cho bố. Cô hiểu bố cháu lắm mà. Không phải việc các cháu làm là nghiêm trọng mà cách xử trí của bố cháu mới đáng kinh ngạc kia. Anh không có tinh thần phụ trách bản thân, nhưng không thể không có trách nhiệm đối với con được!

- Tôi có gì mà không có tinh thần phụ trách đối với bản thân? Lưu Tuệ Phương, cô nói rõ ra xem nào!

- Cứ xem biểu hiện xưa nay của anh thì biết. Lúc đi học anh chuyên bỏ học, phát triển đến ngày nay, như thế cũng chẳng có gì lạ.

- Xin cô đừng nói với tôi bằng giọng lên

lớp ấy. Cô tưởng cô vẫn là bí thư chi đoàn à?

- Chỉ việc hồi đó tôi ít lên lớp cho anh. Tôi không cảm thấy mình vẫn là bí thư chi đoàn mà chỉ không ngờ đến bây giờ anh vẫn là học sinh chậm tiến thôi.

- Tôi cho rằng bài giảng trên lớp không phải tiết nào cũng cần có mặt, có một số hoạt động xã hội sơ ra còn mở mang tầm hiểu biết cho học sinh hơn. Nhà trường ít tổ chức những hoạt động đó thì bản thân các cháu nên có ý thức kiếm chút thời gian...

- Anh đã nói ra rồi đấy nhé. Anh đã tự bộc lộ quan điểm chân thực ở chỗ sâu kín trong tư tưởng anh rồi đấy nhé!

- Là một đảng viên cộng sản, tôi chẳng việc gì phải che giấu quan điểm của mình.

- A ha, thật là chuyện nực cười đến vỡ bụng. Anh mà là đảng viên cộng sản?

- Chẳng có gì đáng thất kinh như thế! Tôi còn là đảng viên lâu năm, đã có mười năm tuổi đảng rồi kia! Tiếc rằng đảng chúng ta không phát giấy chứng nhận đảng viên nên không cách gì cho cô tin được.

- Nói bậy! Không cho phép anh nói xấu Đảng!

- Thái độ của cô mới là hạ nhục Đảng, bởi cô đang hạ nhục một đảng viên.

- Nếu anh là đảng viên thì cách làm đối với việc bỏ học của bọn trẻ con mới càng thô bỉ.

- Chuyện đó không xung đột chút nào đối với việc tôi tôn thờ chủ nghĩa cộng sản và quán triệt đường lối phương châm của Đảng cả. Là đảng viên, tôi là đảng viên tốt; là người cha, có thể tôi có thiếu sót. Cô không được phép lẫn lộn hai việc đó với nhau. Đó chính là thủ đoạn quen dùng mà rất nhiều kẻ vin cơ để công kích đảng của chúng ta.

- Mẹ ơi, đừng cãi nhau nữa. Hai người kéo câu chuyện đi đâu thế này? - Tiểu Phương lên tiếng.

- Ủ, đi xa quá rồi. Mẹ tức lên nên lẫn lộn cả. Vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ? - Tuệ Phương nói.

- Tiểu Vũ, rót cho cô Lưu cốc nước để cô hạ hỏa. - Thuận Khai nói.

Tuệ Phương hỏi:

- Thế anh vẫn kiên trì rằng anh không sai à?

- Không, tôi thừa nhận là có sai, sai ở chỗ

biết mà không nói ra việc bọn trẻ con bỏ học. Bỏ học tất nhiên là sai rồi, nhưng Tuệ Phương à, bạn không nên coi đó là chuyện phạm vào phẩm chất.

- Bỏ học là vấn đề phẩm chất đạo đức chứ?

- Nói như thế là nghiêm trọng quá, không phù hợp với sự thực. Hồi nhỏ tôi hay bỏ học phải không nào? Nhưng điều đó không ngăn trở tôi trở thành một con người chân chính như ngày nay, trở thành người hữu ích cho xã hội. Tuệ Phương, không nên nhìn người bằng con mắt thủ cựu của cô giáo trong trường. Hồi đi học, Cao Ba là học sinh tốt phải không nào? Thế mà sau sa đọa thành một kẻ sát nhân đấy thôi. Vi phạm quan điểm giá trị được nhà trường đề cao không có nghĩa là sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành kẻ đối địch với xã hội.

- Tôi thật sự lo lắng cho anh, lo lắng cho con gái anh! - Tuệ Phương nói.

XI

- Thật chẳng ra sao? Cái cậu Hạ Thuận Khai ấy là người thế nào? - Vương Á Như hỏi Tuệ Phương.

- Là một người đàn ông cao mét tám!

- Chị không hỏi em về điều ấy, chị muốn hỏi thái độ, hành động thường ngày ở cơ quan của anh ta thế nào kia!

- Không biết, điều ấy thì làm sao em biết được?

- Từ những lời anh ta nói, việc anh ta làm, chị thấy người này có vấn đề, nếu không phải không có đầu óc thì là ngao đời.

Tuệ Phương cúi đầu không nói gì.

- Em làm sao lại có một bạn học như thế?

Ở ngõ nhà em ở, trung học thì bồi dưỡng sao được học sinh giỏi? Chao, xin lỗi Tuệ Phương nhé, chị không nói em đâu. Phụ huynh học sinh mà như thế, có thái độ làm ngơ, nổi giáo cho con mình làm như thế thì có thể hiểu được vì sao tỉ lệ phạm tội của thanh thiếu niên lại cao như vậy.

- Anh ta không phải người muốn làm hư con cái mình đâu, có lẽ chỉ là không biết quản lí bọn trẻ.

- Lại còn nói đến quản lí nữa cơ à? Bỏ học rõ ràng là hành vi không thể dung thứ được, thế mà anh ta còn có thể bỏ qua không quản lí? Minh tin rằng anh ta không phải là người có hoài bão, chịu khó làm việc. Đã xúi giục con mình bỏ học thì bản thân nhất định là một kẻ lảng tránh, coi công tác như trò chơi con trẻ, phẩm chất xấu xa!

- Chuyện này chúng ta có lẽ không nên nói khi chưa có căn cứ chẳng? Xem chừng anh ấy không phải loại người như chị nói đâu. Anh ấy thành thực lắm!

- Nhìn nhận người không thể chỉ nhìn bề ngoài!

Tuệ Phương mỉm cười, cô không muốn chỉ ra sự tự mâu thuẫn ở Vương Á Nhựt. Á Nhựt cũng nhận ra điều này:

- Thế nào? Em rất có cảm tình với anh ta à?

- Không, đâu có! - Tiểu Phương vội vàng phủ nhận.

- Bất kể thế nào, theo mình, loại người này càng lánh xa càng tốt. Bọn trẻ con rất trong sáng nên rất dễ chịu ảnh hưởng không tốt. Chúng chưa biết phân biệt đúng sai, cần phải giáo dục chính diện mới được, nhất là con gái!

- Vương Á Như dặn dò.

XII

Từ xa, Tuệ Phương đã nhìn thấy Hạ Thuận Khai. Ánh nắng ban mai rọi thẳng vào mặt khiến cô không nhìn rõ được mặt anh, nhưng cô đoán anh cũng nhìn thấy cô, nhất định thế.

Tuệ Phương cử động mấy cái, thắt chặt túi cát, rồi không theo con đường mọi ngày, cô chạy chậm chậm theo con đường có bóng cây râm mát ở bên kia rặng cây.

Chạy được một lúc, cô liếc mắt thấy Hạ Thuận Khai mỗi lúc một chạy gần cô hơn, cô bèn sải dài chân nhưng chỉ một loáng anh đã đuổi kịp cô và chạy ngang hàng với cô.

- Phớt lờ bạn rồi ư?

Tuệ Phương quay ngoắt người chạy ngược lại, Thuận Khai cũng nhanh chân chạy theo,

vừa chạy vừa ngoảnh nhìn sắc mặt cô.

- Còn giận ư? Có đáng thế không?

- Chưa thấy ai như anh. - Tuệ Phương lườm một cái. - Chuyện này chưa xong, còn phải tranh luận tiếp!

Thuận Khai cười ha hả:

- Chẳng cần tranh luận nữa đâu, tôi nhận sai rồi. Tối qua về nghĩ kĩ, thấy bạn là đúng.

- Phải chăng tối hôm qua bạn ngụy biện vô lí?

- Đúng thế. Thực ra ngay từ đầu tôi đã nhận sai rồi, chỉ vì bạn nhất định không buông tha mới khiến tôi hăng lên cãi lại.

- Thế mà gọi là nhận sai à? Hung hăng đến khiếp, cứ như là định ăn thịt người ta! - Tuệ Phương nói.

- Chỉ trách tôi vốn là cái tính ấy, tính khí ấy có từ lâu rồi. Coi thường tất cả quân địch, không chịu bất kì kẻ địch nào áp đảo, cứ đến lúc then chốt thì tính khí ấy lộ ra một cách bản năng.

Tuệ Phương bật cười:

- Lại xé to chuyện rồi. Ai là kẻ địch nào?

- Đáng trách, đáng trách, tôi không phân biệt được rõ địch ta!

Tuệ Phương ngoẹo đầu cười:

- Chỉ biết nhận sai, nhưng sai ở điểm nào đã biết chưa?

- Vẫn một lỗi như nhau là không phân biệt đối tượng. Thực ra quan điểm của tôi có chỗ đúng, chẳng qua truyền cho trẻ quá sớm mà thôi. Trẻ con thiếu tính tự giác nên cần thiết phải dùng kỷ luật trói buộc chúng. Không phải ở chỗ bỏ mấy tiết trên lớp mà chủ yếu là tập cho chúng có thói quen tuân thủ kỷ luật. Thế nào, nhận thức đã sâu sắc chưa?

Tuệ Phương cười:

- Bệnh ấy có thuốc chữa đấy! Thông minh gồm!

Hai người chạy tới tận cùng con đường râm mát nhưng không vòng trở về mà chạy thành vòng rộng theo con đường cũ trước kia.

- Tôi thì lấm khuyết điểm lấm, được cái biết sai thì sửa.

- Vừa mới chê béo đã thử dốc ngay được. Học ai thế? Chỉ một loáng đã biến ngay sai lầm thành vốn liếng khoác lác rồi!

Họ dừng lại theo bờ sông thông thả trở về, vừa đi vừa trò chuyện, sáng ban mai tỏa xuống họ làn ánh sáng dịu dàng.

- Tôi chiều con bé nhà tôi quá, có lúc thật chẳng biết giữ cách nào ra với nó nữa. Trước kia tôi thường vắng nhà, sau lại li hôn nên cứ cảm thấy mắc nợ con bé. Nó hề khóc là hôn, vì nó thì bất kì việc vô nguyên tắc nào tôi cũng làm được.

- Bạn mềm lòng quá!

- Ôi, máu chảy ruột mềm mà! Nhưng lòng mềm thì xương cứng, đó là lẽ tự nhiên!

- Bạn xem ra còn lấy làm đắc ý lắm! Thuận Tử này, bây giờ tôi mới nhận ra, hơi một tí là anh tự vừa lòng, tự lấy làm thỏa mãn.

- Đâu có, tâm tình nặng nề lắm nhưng vô kế khả thi. Cũng vì tôi đi dã ngoại lâu ngày, mình không tự khen thì chẳng ai khen hộ mình.

- Nhưng nếu bạn cứ nuông chiều như thế thì bạn sẽ làm hư con bé!

- Tôi thật là một điển hình về hiểu biết tất cả nhưng không thực hiện được.

- Con bé cần có một người mẹ đấy! - Tuệ Phương nói.

- Đúng quá, việc nhà như việc nước, cần có một vai Thiện mặt trắng và một vai Ác mặt đỏ, toàn một màu thì nhiều khi muốn nói mà không nói được.

- Tại sao bạn không tìm một người khi mà như bạn nói, bạn là người ưu tú?

Nói xong, Tuệ Phương lại tự giận mình. Làm sao hể cứ nói chuyện với Thuận Khai là lại chuyển sang chuyện không đứng đắn, có vẻ như “gợi tình”? Cô rất coi trọng cách biểu lộ tình cảm của mình.

- Còn tìm được sao? - Thuận Khai trái lại nói rất đồng ý. - Tôi luôn đợi một ngày nào đó bị một phát đạn bắn trúng!

Tuệ Phương không nói gì, như đang nghĩ xa xôi.

Thuận Khai lại nói:

- Thật ra chẳng có dịp nào, đành bắt đắc đi tìm loại hai là loại mẹ hiền vợ thảo vậy.

Anh mỉm cười nhìn Tuệ Phương. Dưới ánh mặt trời, nụ cười đó có vẻ vừa kì quặc, vừa rực rỡ. Bất giác Tuệ Phương thấy sồn gai ốc, tim đập mạnh.

Hạ Tiểu Vũ tan học đi về nhà. Vừa vào khỏi cửa, con bé đã gục xuống bàn khóc nức nở. Thuận Khai hoảng lên, quần quanh mãi bên con, hỏi dồn dập:

- Sao thế, sao thế hở bà trẻ của tôi? Sao cứ khóc mãi mà chẳng nói gì cả? Nếu phải viết bản kiểm điểm thì để bố viết hộ cho.

Tiểu Vũ khóc một lúc lâu mới ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt, nức nở nói:

- Mẹ Tiểu Phương không cho bạn ấy sang nhà mình nữa!

- Không cho sang nhà mình thì mình sang nhà Tiểu Phương chứ sao?

XIII

Ngày hôm nay, nhà bà Lưu vô cùng náo nhiệt: Tiểu Phương tròn mười lăm tuổi. Á Nhự và Hộ Sinh đều về, cả Quốc Cường cũng về. Bánh gatô trên bàn có đến ba hộp, ai nấy đều vui cười hơn hở, chỉ riêng Tiểu Phương là không vui. Tuệ Phương an ủi Tiểu Phương:

- Mẹ con cũng vì con đấy mà, sợ con chịu ảnh hưởng xấu!

- Dựa vào đâu mà bảo con chịu ảnh hưởng của người ta? Con lại không có ảnh hưởng đến người khác sao?

- Bây giờ xem ra con chịu ảnh hưởng của người khác chứ chẳng hề ảnh hưởng đến ai cả. - Rồi Á Nhự quay sang bảo Tuệ Phương. - Mặc kệ nó, không thể việc gì cũng theo ý nó cả! Con lờm ai thế hả?

Bà Lưu đang thì thầm với Quốc Cường.
Quốc Cường nói to:

- À, thì ra là Thuận Tử. Con còn nhớ anh ta.
Hồi nhỏ, anh ta chuyên đánh con. Khi con luyện
tập định tấn lại thì không thấy anh ta đâu nữa.
Chị ơi, bây giờ anh ta vẫn như thế hả?

- Khuôn phép hơn nhiều rồi! - Tuệ Phương
đáp.

Quốc Cường cười:

- Em thật không tưởng tượng nổi Thuận
Tử vào khuôn phép thì như thế nào?

- Thì như cánh phái hữu khôi phục lại địa
vị trên phim ấy chứ sao nữa! - Theo sau câu
trả lời là Hạ Thuận Khai tay dắt con gái tươi
cười xuất hiện ở cửa nhà bà Lưu.

- Anh Thuận! - Quốc Cường tươi cười ra
đón vào. Hai người hể hả vai lại nắm tay nhau,
gọi anh xưng em thân mật quá đời.

- Anh Thuận, anh ra vẻ trí thức lắm nhỉ,
"vétông suyế mớduya"!

- Nào, vật tay nhé? - Thuận Khai xắn tay
áo giờ nắm đấm.

Quốc Cường vội vàng từ chối:

- Chẳng dám lĩnh giáo! Vừa bắt tay là biết

tay anh mạnh rồi!

Hạ Thuận Khai bắt tay từng người một có mặt ở đây và tự giới thiệu:

- Hạ Thuận Khai... Chào chị, chào anh.

Á Nhự và Hộ Sinh khách sáo bắt tay anh. Anh lại làm bộ làm điệu đến bắt tay Tuệ Phương. Cô nói:

- Chẳng cần phải điệu bộ như thế!

Tuy nói vậy nhưng tay cô vẫn bị Thuận Khai chụp lấy. Anh còn nắm bắt thật mạnh khiến Tuệ Phương nhúu mày lại vì đau.

- Đây là con gái tôi! - Thuận Khai giới thiệu con gái với mọi người. - Chào chú, chào dì đi con!

Hạ Tiểu Vũ ngoan ngoãn đến bên từng người một chào. Thấy Tiểu Vũ, Tiểu Phương từ nãy đã mừng rỡ đến nắm chặt lấy tay bạn, sau đó dẫn bạn vào phòng mình nói chuyện riêng.

- Tôi gặp cháu bé này rồi! Thì ra cháu là con gái anh! Thảo nào mà tôi cứ nhúu mày nghi không biết nó giống ai! - Bà Lưu nói.

- Con gái cháu ai nhìn thấy cũng khen là dễ giỏi! Cháu thừa hưởng toàn bộ ưu điểm của cha mẹ, thậm chí ưu điểm nào cha mẹ

không có cháu cũng tự có. Thật đáng lo! Đâu có được yên tâm như Tiểu Phương nhà bác!

- Tự khoe chưa đủ hay sao còn đem con gái ra khoe nữa thế? - Tuệ Phương nói.

Bà Lưu cũng không chịu lép:

- Tiểu Phương nhà chúng tôi sao có thể yên tâm? Ưa nhìn như ai, nếu là thời xưa thì không chừng bị đưa vào cung trước tiên ấy chứ!

- Mẹ, chúng ta không so đo với anh ấy về mặt này! - Tuệ Phương gạt đi.

Á Nhự và Hộ Sinh trao đổi ánh mắt cho nhau. Hộ Sinh không tỏ vẻ gì, còn Á Nhự dường như lộ vẻ coi thường qua ánh mắt.

- Hôm nay cháu đến đây là muốn đề đạt ý kiến với bác và anh chị. - Hạ Thuận Khai nhìn Tuệ Phương với vẻ nghiêm chỉnh. - Xin đừng cô lập Tiểu Vũ của chúng tôi. Trẻ con cả, tâm hồn và tình bạn của các cháu thuần khiết lắm. Lúc này mà chia tách nhau thì chúng đau lòng đấy. Cô không cho Tiểu Phương chơi với Tiểu Vũ khiến cho Tiểu Vũ nhà chúng tôi khóc mãi không thôi.

Lời nói của anh khiến những người có mặt đều phải ngượng. Tuệ Phương đỏ mặt lên nói:

- Đâu có, đâu có...

Hạ Thuận Khai nói thêm:

- Con trẻ còn khuyết điểm, muốn phê bình, giáo dục đều được cả, đừng vội chia tách chúng theo quan điểm giai cấp. Tuệ Phương, tôi nói thật nhé, tôi không tin cô có thể gây ra chuyện này, không hay đâu! Ngày xưa tôi hư hỏng đến thế mà cô còn ra sức gần gũi, giúp đỡ tôi cơ mà!

Thoạt đầu Tuệ Phương khó xử, sau lại buồn cười. Cô cười đến đỏ cả mặt:

- Không phải như anh nói đâu!

Thực ra cô không tiện nói đó là ý của Á Nhựt. Á Nhựt không nhìn được, nói:

- Chúng tôi không nhằm vào trẻ con...

- Thế thì nhằm vào tôi chứ gì? Thế thì chị nên cấm Tiểu Phương chơi với tôi mới phải.

Vương Hộ Sinh ngồi cạnh, thấy thế cũng phải bật cười. Á Nhựt nói:

- Chúng tôi không nhằm vào bất kì người nào. Quả thật việc này xảy ra làm chúng tôi rất bức mình...

Tuệ Phương vội vàng giải thích:

- Chị cả tôi là mẹ đẻ của Tiểu Phương.

- Ô ô... - Thuận Khai “ô” một thôi một hồi,

không biết anh đã thực sự hiểu ra mối quan hệ phức tạp trong đó hay chưa. - Tôi biết chị bực mình lắm. Chuyện này tôi cũng cần xin lỗi, nhưng Tuệ Phương hiểu được tính tôi, có phải không Tuệ Phương? Tôi vẫn còn là một người tốt. Câu này mà cô chẳng dám nói ra thì còn gì là bạn nhau nữa?

Quốc Cường cười:

- Tôi nói thay cho chị tôi vậy, anh còn chưa phải là người xấu!

- Tôi nói rồi, chúng tôi không nhằm vào bất kì người nào. Chuyện đã xảy ra, đương nhiên chúng tôi phải có một vài biện pháp. Đó cũng là điều chính đáng. - Á Nhựt nói.

- Chị cả... Tôi nên xưng hô với chị như thế nào nhỉ. Thôi cứ gọi là đồng chí Vương nhé! Đồng chí Vương, đồng chí là một bác sĩ phải không? Tôi vừa vào cửa ngửi thấy mùi thuốc sát trùng trên người đồng chí là đoán ra ngay. Đồng chí là một bác sĩ thì nên biết rằng nếu đường hô hấp của người ta bị viêm nhiễm thì dùng bất kì cách nào để chữa cũng không thể không cho người ta thở!

- Nếu quả thật viêm nhiễm thì cần cách li.

- Đồng chí hẳn nghe nói bây giờ đã không còn chủ trương cách li người bị bệnh thần kinh

với xã hội.

- Còn cần phải xem mức độ và bị bệnh gì nữa chứ!

- Tôi cảm thấy như tôi là thuộc mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân phải không nào? Không thể bảo tôi đang “diễn biến” Tiểu Phương chứ?

Mọi người đều cười. Tuệ Phương nói:

- Chẳng ai bảo anh như thế cả, anh cũng đừng tự quy chụp cho mình.

- Nhiều nhất tôi là người khỏe mạnh có nhiễm khuẩn. - Thuận Khai nói.

- Nhiễm khuẩn dương tính loại ẩn hình! - Quốc Cường nói chêm.

- Đồng chí Vương, chúng ta không thể yêu cầu con người thập toàn thập mỹ chứ nhỉ? Đồng chí cho phép tôi được một lần trượt chân chứ?

Á Nhựt cũng cười:

- Dương nhiên cho phép rồi! Nhưng anh đã từng ấy tuổi đầu, phải chăng có một số bệnh không nên mắc? Chẳng hạn một người lớn kền mà còn lên sỏi như trẻ nít thì kì cục lắm đấy!

Mọi người cười ầm cả lên. Thuận Khai cũng không tránh khỏi ngượng nghịu:

- Chị cả, chị nói thế làm tôi cũng đâm ngượng. Thực là không nên. Tôi không mắc lỗi nữa được chưa nào? Bị một lần thì miễn dịch mãi mãi.

Á Như cũng cười:

- Đồng chí Hạ, tôi không có ý làm khó dễ cho đồng chí, đồng chí hà tất phải ra sức kiểm điểm với tôi.

Hộ Sinh nói thêm:

- Theo tôi, việc này ta cho qua, được không? Đen không bàn mà trắng cũng không bàn nữa. Nói mãi chán chết!

Hạ Thuận Khai lập tức đưa tay cho Vương Hộ Sinh rồi bắt tay rất nhiệt tình:

- Anh nói đúng lắm! Xin hỏi một câu, quý tính?

Mọi người lại cười. Hộ Sinh nói:

- Miễn quý tính đi, tôi họ Vương, cùng một nhà với chị cả.

- Đây là chồng trước của tôi. - Tuệ Phương nói.

-Ồ, xin bắt tay anh lần nữa, cảm ơn anh đã li hôn với Tuệ Phương.

Ai nấy cười rộ. Á Nhựt hỏi:

- Nói như thế là thế nào?

Hạ Tiểu Vũ thấy nhà ngoài cười luôn luôn thì thò đầu ra hỏi:

- Bố, bố lại giở trò cười gì thế?

Lúc này bà Lưu bưng ra hai đĩa nộm, gọi:

- Dọn bàn giúp mẹ với!

Thuận Khai vội đứng lên đón hai đĩa thức ăn từ tay bà Lưu, trách bà:

- Bác thấy chưa, chuyện gì cứ nói trắng ra là xong hết. Cháu đã thông cảm rồi, bác còn mang nhiều thức ăn ra xin lỗi làm cháu khó xử quá!

Bà Lưu cười:

- Đừng khua môi múa lưỡi nữa, ai làm món ăn ngon cho cậu? Coi như cậu gặp may, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Phương nhà chúng tôi.

Hạ Thuận Khai nói:

- Ô, cháu biết sớm thì cũng chuẩn bị một tặng phẩm. Cháu năm nay tròn bao nhiêu rồi ạ?

- Tròn mười lăm tuổi. - Tuệ Phương đáp.

- Thế là cũng qua được một bậc. Tiểu Phương, từ nay cháu phải cẩn thận nhé. Pháp luật không còn bảo hộ trọng điểm đối với cháu nữa đâu! - Thuận Khai nói.

Ai nấy lại cười. Á Nhự cười rồi thở dài:

- Người thế ấy, mồm mép thế ấy, chỉ tổ gây huyên não!

Ở phòng trong. Tiểu Phương chưa nghe rõ Thuận Khai bảo gì đã giồn già đáp:

- Vâng.

Thuận Khai lại nói:

- Tiểu Vũ bên tôi tháng sau cũng sinh nhật, tiện thể làm luôn hôm nay vậy để khỏi phiền bác và anh chị.

- Anh Thuận, em nhớ trước kia anh đâu có như thế này. Sao bây giờ thay đổi nhanh thế?

- Quốc Cường hỏi.

- Tôi cả năm phải đi dã ngoại, chuyên hầu hạ các ông lớn. Cuộc vui nào cũng phải có một vài người làm thằng hề để mua vui cho mọi người chứ!

- Nghe nói anh khoan giếng dầu mỏ? - Hộ

Sinh hỏi.

- Việc gì cũng làm, tìm dầu, tìm quặng, điểm mạnh là ngăn cho giếng không phun lửa, chữa cháy cho mỏ dầu. Nhân tài vào loại hiếm! Toàn diện, thông minh! Có lúc tôi cũng phải tự khâm phục mình, sao mà lại giỏi giang đến thế, ông anh tôi đây sao thông minh đến thế! - Thuận Khai vỗ ngực, lắc đầu, ngời khen không dứt.

Tuệ Phương bảo Á Nhự:

- Người này chỉ được cái bốc phét!

- Lửa cháy ở Côoét chưa tìm đến anh à? - Á Nhự hỏi.

Thuận Khai nghênh nghênh cái đầu:

- Tìm đến rồi. Lãnh đạo Quốc vụ viện chính tay chấm tên tôi tham gia đội chữa cháy. Rồi chị sẽ thấy, chị cả ạ. Chị cười như thế tôi biết là chị không tin. Chị như thế là không tốt đâu, chỉ nhìn người qua bề ngoài. Chị tưởng ai đang ngồi trước mặt chị nào? Chính là chuyên gia chữa cháy, dập lửa nổi tiếng cỡ quốc gia của nước ta đấy. Đừng hồ đồ mãi nữa. Chị có sưu tầm tem không? Để rồi tôi gửi cho chị mấy con tem Côoét.

Bà Lưu bưng tiếp thức ăn ra, nói chen ngang:

- Chuyện này thì bác tin đấy. Thuận Tử từ nhỏ đã thích nghịch lửa. Cháu quên rằng năm ấy đã làm cháy mất cái lán để xe đạp ở ngõ chúng ta sao? Xe cứu hỏa mấy trăm năm không vào ngõ nhà chúng ta mà năm ấy vào cả một đoàn đấy!

Cả nhà cùng cười. Hạ Thuận Khai nói:

- Bác ạ, chỉ bác là hiểu được phép biện chứng!

Á Nhựt hỏi:

- Nghe nói ở bồn địa Pháp Lí Mộc nước ta cũng phát hiện một vùng mỏ dầu?

- Đúng, chính tôi phát hiện ra đấy! Hi hi, nói thế hơi quá, do bọn tôi phát hiện, tôi có tham gia luận chứng. - Thuận Khai trở nên nghiêm túc. - Các anh chị chắc chẳng biết việc phát hiện ra vùng dầu này có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với nước ta đâu nhỉ. Tôi nói như thế này nhé, cho đến giữa thế kỷ sau, tài nguyên nước ta không phải lo gì nữa.

Hộ Sinh hỏi:

- Nghe nói đó là một vùng dầu lớn lắm phải không?

- Cả một biển dầu! Một biển dầu lớn bằng

hồ Baican. Trữ lượng sơ bộ tính toán tương đương với tổng hòa trữ lượng của cả mấy nước như Irắc, Côoét... ấy chứ. Khái niệm đó nói lên cái gì? Có đến mấy chục tỉ đôla ấy chứ. Hơn nữa, chất lượng dầu lại tốt, không cần phải lọc, cứ bơm thẳng vào két xăng là xe ô tô chạy được liền. Cấu tạo địa tầng rất đơn giản, có thể lấy dầu với mật độ cao. Mọi người chắc đã xem vùng dầu của các nước ở ven biển trên tivi rồi chứ? Các giếng dầu phân bố dày đặc, chẳng khác nào vây cá, rặng lược. Như thế, vốn khai thác ban đầu giảm hẳn đi. Có hiểu tôi nói thế là gì không? Cũng chẳng khác gì ta bơm nước sông, không như bơm cạn giếng này lại phải khoan một giếng khác.

Mọi người đều gật đầu:

- Hiểu, hiểu rồi.

- Cho các nhà kinh tế bị quan biến đi! Khỏi phải nói chúng ta thế này không được, thế kia cũng không được đi! Cho mấy nghìn xí nghiệp vừa và nhỏ thua lỗ nghiêm trọng phá sản đi! Chỉ cần có vùng dầu đó thì kinh tế quốc dân của chúng ta sẽ vững vàng tăng mỗi năm được mấy phần trăm, cuối thế kỷ này, đầu thế kỷ sau sẽ vững bước phát triển tới trình độ trung lưu. - Trong lúc nói, mắt Thuận Khai bừng sáng để lộ vẻ cuồng nhiệt, hưng phấn tột độ. - Các

anh chị làm tốt hay không cũng là suông, chẳng đáng kể gì. Chỉ cần chúng tôi ra sức thì đất nước này không thể đổ được. Không thừa nhận công nghiệp dầu mỏ là nguồn sống và trụ cột của quốc gia là không xong. Tôi nói số tiền mấy chục tỉ đôla là nói giá dầu thô, nếu mà trở thành sản phẩm của công nghiệp hóa dầu thì sao nào? Quốc Cường, cậu có muốn đọc sức không?

Mọi người cùng cười. Tuệ Phương nói:

- Nói một thôi một hồi hóa ra hạ thấp người khác.

Trong bếp vang lên tiếng cá bỏ vào chảo mỡ sôi, Thuận Khai sải một bước vào tới bếp:

- Bác ơi, để cháu làm cá cho, bác làm thì hỏng đấy.

- Xem cháu giỏi giang đến thế nào, bác mà lại không biết làm món cá hay sao?

- Việc này thì bác đừng so đo với cháu. Cháu đã ăn những thứ cá mà bác chưa nhìn thấy bao giờ. Cá dưới hồ trong cả nước, có loại nào mà chưa vào bụng cháu?

Á Nhự nêu nhận xét về Thuận Khai với Tuệ Phương:

- Anh ta cũng chưa đến nỗi giá áo túi cơm

nhỉ?

Tuệ Phương cười:

- Chị ơi, chị khen cũng không biết đường khen!

Á Nhự cũng cười:

- Đây là lời đánh giá cao nhất của chị về người khác đấy.

Hộ Sinh cũng nhận xét:

- Kiểu người này đi đến đâu cũng được người ta ưa.

- Nhưng đừng có ba hoa như thế, ba hoa quá đáng đấy! Này Quốc Cường, theo cách nói của bọn em, anh ta cũng là tay tán dóc đấy nhỉ. - Á Nhự hỏi.

- Xứng đáng đấy! - Quốc Cường đáp.

Hạ Thuận Khai đầu đội mũ trắng, mặc áo nâu bếp trắng, lưng thắt chiếc tạp dề hoa của bà Lưu chui ra từ bếp sắc mùi dầu khét. Mọi người nhìn thấy thế đều bật cười. Á Nhự bảo:

- Anh thật là tay đa năng.

- Trị nước cũng như làm món ăn, dễ thôi mà! - Thuận Khai đáp.

nụ hôn cuối cùng

- Chị cả, chị đừng gọi cho anh ta nói nữa, chúng ta không một ai cho anh ta có dịp bốc phét nữa! Anh đi làm tiếp đi! - Tuệ Phương nói.

XIV

Trong phòng Tuệ Phương, Thuận Khai vẫn đội mũ trắng bảo cô:

- Tôi đã gọi điện cho mấy bạn cùng lớp của chúng ta và mấy bạn của tôi nữa để họ tìm giúp một công việc cho Phương. Hiện nay, quan hệ giữa chủ tư doanh và người lao động chưa chuyển biến tốt, có thể làm tạm đâu đó, từ từ rồi sẽ chuyển sau. Hồ sơ của Phương hiện đang ở đâu?

- Ở khu phố. Tôi cũng biết khó mà có thể giải quyết ngay được, ý tôi muốn hãy tìm một việc gì làm đã, chứ không thích cứ ở nhà mãi thế này.

- Phương có biết ngoại ngữ không?

- Không.

- Máy tính thế nào? Thao tác đơn giản thôi, có biết không?

- Không.

- Trời ơi, thế thì khó rồi. Công việc mà họ giao cho mình hầu hết có dính đến người nước ngoài hoặc giao tiếp đối ngoại. Nhân viên văn phòng cũng đòi hỏi phải biết đánh vi tính sơ sơ. Thế kể toán có biết không? Biết chút ít cũng được.

- Chẳng biết tí gì cả.

- Thế thì Phương cảm thấy mình có thể làm được gì? Việc gì thì mình sở trường hơn, thích hợp hơn?

Tuệ Phương cúi nhìn đầu ngón chân, lắc đầu:

- Tôi chỉ biết đánh máy chữ thôi.

- Thế ra những năm qua, ngoài việc làm một người tốt ra, Phương không hề làm một công việc gì có ý nghĩa à?

Tuệ Phương mắt hoe đỏ, nói:

- Đúng, tôi là con người vô dụng!

Thuận Khai vội nói:

- Phương đừng giận, tôi không có ý bới

móc đầu. Thôi cũng chẳng sao, không biết cũng không hề gì, Phương bắt đầu học từ bây giờ. Phương thông minh, tôi còn học được, nữa là Phương? Chỉ cần chịu học, mà cũng không phải thật cần cù đâu!

Tuệ Phương nghe nói cũng phải đổi giận làm vui:

- Tôi so với anh thế nào được? Anh thông minh lắm mà!

Thuận Khai lập tức làm mặt lạnh, dí ngón tay vào mũi Tuệ Phương:

- Tôi ghét nhất phải nghe kiểu nói đó? Ai ngốc hơn ai bao nhiêu nào? Nói như thế là tự cam tâm lạc hậu. Thế này nhé, từ hôm nay, Phương cùng con gái tôi học tiếng Anh, đồng thời tôi dạy Phương đánh máy vi tính. Tôi còn mấy ngày nghỉ nữa, nhà tôi có chiếc máy vi tính loại thông thường. Mấy ngày tới, Phương sang nhà tôi tập thử, sau đó tôi liên hệ giúp Phương vào một lớp học. Tôi cũng chạy tìm việc giúp Phương, xem có nơi nào cần một thư ký văn phòng hoặc nhân viên tư liệu nào đó không.

- Thuận Tử, tôi sợ làm uổng công mong đợi của anh! - Tuệ Phương cảm động nhìn Thuận Khai.

- Không đâu! - Thuận Khai mỉm cười nhìn Tuệ Phương. - Ở cơ quan tôi đã mở nhiều lớp huấn luyện công nhân trẻ, ai chăm chú học thì đều khá cả. Tôi chỉ nhìn một cái là biết ngay. Lần này tôi chọn đúng Phương đấy!

*

Mọi người xúm xít ngồi vây quanh một chiếc bàn. Trên bàn đĩa to đĩa nhỏ, dốc hết khả năng một bữa liên hoan gia đình thông thường cũng chẳng qua là gà, vịt, thịt, cá, rau tươi từng mùa, các loại bia, nước ngọt và rượu trắng.

Quốc Cường xuýt xoa:

- Thật hiếm có dịp nào, em nâng cốc mời anh Thuận một chén. Đổi uống rượu trắng đi, nào cạn chén!

Quốc Cường ngửa cổ lên, mắt long lanh giờ đây cốc không còn một giọt rượu nào cho Thuận Khai nhìn.

- Còn Hộ Sinh nữa? - Thuận Khai ngoảnh sang hỏi Hộ Sinh.

- Tôi không uống được, loét dạ dày. - Hộ Sinh vội xua tay.

- Em uống cạn rồi nhé! - Quốc Cường nói.

- Thôi để tùy ý, đừng vừa vào bàn đã trâm

phần trăm! - Tuệ Phương nói.

- Không sao! - Hạ Thuận Khai tươi cười uống cạn rượu trong cốc.

- Ăn thức ăn đã! - Á Nhự gấp thức ăn cho hai người.

- Rượu này uống được đấy nhỉ? - Quốc Cường hỏi.

- Được lắm, được lắm! - Thuận Khai đáp.

- Thế thì anh tận hưởng đi! - Quốc Cường nói.

- Chẳng có vấn đề gì. Cạn chén nào, mọi người cầm cốc lên. Chúc cho các cô bé của chúng ta sau này giỏi giang hơn chúng ta. Cạn nào! - Hạ Thuận Khai nâng cốc.

Theo tiếng hô của Thuận Khai, người thì cạn chén, người chỉ nhấp môi, xong ai nấy đều giơ cốc của mình lên. Hộ Sinh cầm cốc bia đứng lên nói:

- Tôi quả thực không uống rượu được, điều này thì mọi người đều biết, nhưng anh Hạ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi kính trọng anh, xin cạn với anh một cốc.

- Đổi rượu trắng, đổi rượu trắng đi! - Thuận Khai nói.

- Quả thực da dầy tôi có bệnh, nếu không tôi nhất định phải uống rượu trắng - Hộ Sinh nói.

- Thế này vậy, anh một cốc, tôi ba cốc! - Thuận Khai nói.

Tuệ Phương hích khuỷu tay vào Thuận Khai:

- Thôi đừng có lăm chuyen!

- Rượu trắng thì rượu trắng, Quốc Cường rót đi! - Hộ Sinh nói.

Hộ Sinh quả nhiên uống cạn một cốc rượu trắng, Thuận Khai cũng nghiêm chỉnh cạn luôn ba cốc, tiếp đó liền chủ động tấn công:

- Chị cả, em kính chị một cốc. Một đổi ba!

- Tuệ Phương, chúng mình cũng uống chứ? Bạn học cũ cơ mà! Một chọi ba!

- Quốc Cường, anh men theo bàn nâng cốc với người ở góc đối diện, em nâng cốc với người ở giữa bàn nhé!

- Anh muốn thành một hũ rượu à? - Tuệ Phương can.

Thuận Khai uống đến mức mặt đỏ như táo chín, tiếng vang như chuông:

- Thế này đã đi đến đâu! Rượu đất Khúc chỉ như nước lã, tôi còn uống cồn cất bằng phân ngựa nữa kia. Rượu đối với mọi người là vui vẻ, là góp vui, còn đối với tôi, rượu vừa là tình nhân vừa là ân nhân, cứu tôi khỏi chết đấy.

- Thôi thôi, chúng ta lại chạm phải nọc của hắc rồ! - Hộ Sinh nói.

Thuận Khai rót một cốc rượu lớn, hai tay nâng quá đầu đưa tới trước mặt bà Lưu:

- Bác ơi, cháu xin kính bác một chén, bác nuôi dưỡng được một con trai giỏi, một con gái ngoan!

- Hai con gái chứ! - Bà Lưu cười, đứng lên.
- Không được, không được đâu, bác không biết uống!

- Không coi cháu ra gì phải không? Còn nhớ mối thù cháu giẫm tanh bành nhà bác phải không?

- Thôi đi, Thuận Tử! - Tuệ Phương kéo tay Thuận Khai - Chèo kéo mẹ tôi làm gì?

- Tôi uống hộ mẹ tôi cốc này nhé? - Quốc Cường nói.

- Không được, rượu kính lão cơ mà! Sao các cậu lại chẳng hiểu qui củ gì thế? Nếu tôi mà là dân tộc thiểu số thì các cậu nguy to!

Tiểu Phương nhếch miệng cười, hỏi khế Tiểu Vũ:

- Bố cậu lúc nào cũng thế à?

- Hễ uống rượu là như thế. Thường ngày mình quản chặt lắm, hôm nay đúng là gia đình cậu thả hổ ra khỏi chuồng! - Tiểu Vũ đáp.

Phía bên này, Thuận Khai vẫn hai tay nâng cốc rượu ngang đầu, cất tiếng hát nhịp nhàng một bài ca dâng rượu của dân tộc Tạng với bà Lưu:

Ngày tốt lành hôm nay,

Giờ tốt cảnh đẹp hôm nay,

Vạn sự như ý hôm nay,

Già trẻ đoàn tụ hôm nay,

Hai tay tôi nâng bát rượu,

Dâng mấy lời chúc chân thành...

Lúc đầu mọi người còn cười, sau dần dần cảm động vì tiếng hát êm ái làm cho như mê như say. Giọng anh tuy không âm vang, cao vút nhưng da diết, ấm áp, có sức dồn nén xô đẩy như nước sông tuôn trào, lại man mác như bầu trời trải dài bát ngát, không biết đâu là cùng. Anh hát bằng tiếng Tạng, hàm nghĩa không hiểu rõ trong câu hát với âm tiết như

tiếng ngọc rơi và với khúc điệu đều đều kéo dài như mang dấu vết ăn mòn của thời gian chẳng khác gì lời bùa chú khiến lòng người nghe xáo trộn muôn vàn tình cảm: si mê, buồn lắng, được an ủi và thở dài nặng nề.

Bản thân Thuận Khai cũng mê mải say sưa với tiếng hát như kể lể, như thở than, đôi mắt sáng quắc như hai cánh cửa sổ được ánh đèn đột nhiên chiếu rọi khiến ai nấy nhìn thấu suốt tâm hồn sâu lắng trong suốt như pha lê, không dính một hạt bụi.

Mất anh sáng long lanh vì lệ trào ra, anh như đang ngóng trông, lại như đang hồi tưởng. Anh nhìn thấy cái gì? Là sa mạc mênh mông như biển hay là đồi tuyết trải dài vô hạn? Là xương trắng chồng chất trên Gôbi hay là ngọn lửa giết dần dài như những lưỡi kiếm cháy cô đơn trên đồng vắng giữa đêm?

Bất giác, nước mắt chảy dài trên má Tuệ Phương.

XV

Dưới ánh đèn đường giữa các nhà cao tầng Thuận Khai với vẻ mặt trầm lắng sỏi những bước chân kiên định và thẳng tắp về phía trước, Tiểu Vũ và Tuệ Phương như hai tên lính hầu đi hai bên.

Đi được một lúc rồi Thuận Khai bước xiên xiên như muốn đâm thẳng vào cột điện ven đường. Lúc thì Tiểu Vũ, lúc thì Tuệ Phương phải vội vàng lùi lại tránh con đường đứng lối.

Thuận Khai vung vẩy tay như đánh phải cái gì đó:

- Chẳng sao đâu, chẳng hề gì!

*

Đèn trong phòng bật sáng, Thuận Khai mỉm cười hiền lành giữa vùng ánh sáng đó rồi vào

phòng ngủ nhưng ngay lập tức ngã lăn quay xuống đất như bị gậy ngáng chân, không hề có dấu hiệu gì báo trước. Tuệ Phương và Tiểu Vũ vội càng chạy tới, đỡ anh ngồi lên xôpha. Khi ngoảnh lại, mặt anh vương nụ cười ngây dại:

- Rượu ngon, uống đã quá!

Tuệ Phương bảo Tiểu Vũ:

- Cháu pha cho bố một cốc trà thật đặc vào.

Bổng Thuận Khai gạt Tuệ Phương ra, nhẩy bổ vào phòng vệ sinh, ngay sau đó là tiếng nồn mưa như bờ rống vang lên ở trong đó.

Tuệ Phương xốc Thuận Khai đứng lên khỏi chiếc bồn vệ sinh trắng như tuyết, mặt anh tái xanh nhưng vẫn mỉm cười, chân kéo lê như bệnh nhân xuất huyết não khỏi rồi nhưng không lành đi vào phòng, đồng thời luôn mồm xin lỗi Tuệ Phương:

- Bậy quá, bậy quá, mình xoàng quá, hể uống là nồn, làm cả nhà mất vui.

- Anh ngồi xuống đi, đừng nói nữa. Uống ngụm trà đi!

Từ tay Tuệ Phương, Thuận Khai uống một ngụm trà, rồi lại nói:

- Bậy quá, bậy quá, Phương về xin lỗi bác

gái, chị cả, các chú các cô hộ tôi nhé. Tôi làm hỏng cả bữa tiệc mừng sinh nhật của gia đình.

- Không đâu, anh rất khá, cố giữ đến khi về tới nhà mới đỡ.

- Xin lỗi họ hộ tôi, oa ta xi oa khâu khâu lâu xư... Tôi không yên lòng một chút nào.

- Thôi đừng nói nữa có được không? - Tiểu Vũ ơi, mang chiếc khăn mặt ướt vào đây!

- Oátđơ, vậy tơ...

- Cái gì? Nước à?

- Yétxơ. Tôi nôn ra được là khỏi...

Chưa nói hết câu, Thuận Khai lại nhảy bổ vào nhà vệ sinh.

Lát sau, anh nhân nhó bước ra như Tây Thi ôm bụng, ngồi phịch xuống xôpha, thở hổn hển:

- Ở chỗ này, khâu khâu lâu ni, cồn cào khó chịu quá.

- Có nhức đầu không?

- Ôi, trời xoay đất chuyển, sông núi biến sắc... Quả đất sao quay nhanh thế nhỉ?

Tuệ Phương cầm khăn mặt cho Thuận Khai.

Tiểu Vũ mang vào cái chậu và một ca nước cho bố súc miệng.

- Nằm xuống nhé? - Tuệ Phương dành một chỗ trống.

- Không được. Bây giờ sức nặng của địa cầu đối với tôi thật quan trọng. Tuệ Phương, để Phương nhìn thấy bộ dạng tôi thế này là điều tôi chẳng muốn chút nào.

Anh quờ tay nắm lấy một bàn tay. Tiểu Vũ giật tay ra:

- Tay con đấy chứ!

- À! - Anh cúi đầu quơ lần nữa rồi nắm chặt tay Tuệ Phương. - Tiểu Vũ, con đi ngủ đi, ngày mai còn đi học!

Tuệ Phương nháy mắt bảo Tiểu Vũ:

- Cháu đi ngủ đi!

- Xin lỗi bà cụ giùm tôi, xin lỗi tất cả những ai có mặt... Tôi thật chẳng ra gì.

- Thôi anh đừng lải nhải nữa!

- Phương nắm tay tôi có được không?

- Thì anh đang chẳng nắm đến đồ mồ hôi ra là gì!

- Bậy quá! Tao ruây!

- Thôi đủ rồi, đừng khoe mấy câu tiếng Anh ấy nữa đi. Tôi không biết tiếng Anh mà nghe hiểu hết đấy!

- Hề tôi quá chén là ăn nói hàm hồ. Vậy thì để tôi nói với Phương một vấn đề này nhé, chính thức đấy, chính thức nhé, Phương nghe xong có thể chịu không nổi đấy!

- Anh đã nói đầu nào!

- Đúng là chưa nói. Mạch suy nghĩ của tôi bây giờ nhảy nhót tợn lắm. Tôi nghiêm túc nghĩ mãi, nghĩ trước nghĩ sau, so đi sánh lại cân nhắc kĩ lợi hại được mất. Cuối cùng kết luận là lợi nhiều hơn hại.

- Rốt cuộc là vấn đề gì?

- Phương nghe rồi không được quá kích động, quá hưng phấn đấy. Ngồi vững chưa nào?

- Có anh đỡ thì có! - Tuệ Phương đưa tay đỡ Thuận Khai ngồi ngay ngắn. - Tôi không kích động đâu, anh nói đi.

- Tôi nghiêm túc nghĩ mãi, so đi sánh lại...

- Đừng lặp lại từ đầu nữa đi!

- Tôi đoán chắc Phương không thích hợp với

bất kì người nào, chỉ có tôi, tôi mới xứng làm chồng Phương. - Thuận Khai đặt tay lên ngực, đầu cúi xuống ra vẻ khiêm tốn.

- Anh có biết anh đang nói gì không? Uống cho lắm vào rồi nói lung tung.

- Phương không cần trả lời tôi vội, nghĩ kĩ đã rồi hãy trả lời. Đây là một việc hết sức nghiêm túc, không phải như mua đồ, hễ thấy giá cả hợp lí, kiểu dáng vừa ý, chất lượng tốt là móc tiền ra mua. Nhất định phải có cảm xúc, không nên nổi tình cảm, không phải người ấy không xong, không còn làm chủ được mình nữa, lại còn...

- Hạ Thuận Khai! - Tuệ Phương văng bật tay Thuận Khai ra. - Đừng có nốc nước đá mèo vào rồi nổi hứng. Mượn men rượu để đùa cợt với phụ nữ à? Tôi không phải loại đàn bà nông nổi mua vui. Chuyện gì cũng có thể nghe được nhưng... anh đừng có đem tôi ra mà bỡn cợt.

- Tôi đâu có ý đó! - Hạ Thuận Khai lại toan nắm tay Tuệ Phương.

Tuệ Phương đứng vụt dậy, mặt biến sắc, lạnh lùng nói:

- Anh hãy tôn trọng người khác!

Tuệ Phương quay ngoắt người đi ra, đóng sầm cửa lại.

nụ hôn cuối cùng

Hạ Tiểu Vũ từ phòng trong bước vội đến:

- Bố, bố nói không đúng lúc!

Tuệ Phương chạy xuống cầu thang, nước mắt giàn giụa.

XVI

Tuệ Phương về tới nhà, chị em họ Vương vẫn chưa về, cả nhà đang ngồi nói chuyện trong phòng khách đã được thu dọn sạch sẽ.

Tuệ Phương vừa vào cửa, Quốc Cường đã bảo cô:

- Chị, cả nhà đang nói về chị đấy, đều cảm thấy chị và anh Thuận rất hợp nhau.

- Đừng có đem tôi ra làm trò cười!

- Dâu phải trò đùa mà thật đấy! Em cảm thấy anh ấy rất mến chị.

- Thuận Tử bây giờ khá lắm rồi, người ta lại để ý đến Tuệ Phương nhà này sao? - Bà Lưu nói.

- Dào, chị con chịu lấy anh ấy là may lắm đấy! - Quốc Cường nói.

- Xét về điều kiện và tuổi tác, hai người rất xứng đôi - Á Nhự nói.

Hộ Sinh lên tiếng:

- Tôi lại cảm thấy tính cách hai người quá chênh nhau.

- Tính cách khác xa nhau thì càng dễ lấy dài bù ngắn chứ! - Á Nhự nói.

- Các người nhàn rồi quá chẳng có việc gì làm mới đem tôi ra bàn chuyện phiếm. - Tuệ Phương nói.

- Con cảm thấy thế nào hả Tuệ Phương? Con thấy Thuận Tử cũng được đấy chứ? - Bà Lưu hỏi.

- Con chưa nghĩ đến.

- Bây giờ nghĩ đi thì vừa! - Hộ Sinh nói.

- Vương Hộ Sinh, anh chỉ được cái ấy là tài. Hễ tiếp xúc với ai là dung tục hóa ngay mối quan hệ.

- Thuận Tử là người tốt đấy! - Bà Lưu nói.

Tuệ Phương cãi:

- Người tốt nhiều lắm. Con có thể thành gia thất với tất cả người tốt được không? Anh ta có

là người tốt hay không thì quan hệ gì với việc này?

- Cái con bé này. Đến bây giờ vẫn chưa cho mẹ nói nữa à? - Bà Lưu nói.

- Xem ra chúng ta đừng bận tâm vớ vẩn làm gì. Đây là chuyện của hai người, thành hay không cũng do họ, không chừng họ đã thỏa thuận ngầm với nhau rồi cũng nên. - Á Nhự nói.

Hộ Sinh vun vào:

- Đúng đấy, đúng đấy, chúng ta đừng dính vào đấy làm gì nữa.

- Hộ Sinh, anh chỉ chăm chăm đấy Tuệ Phương nhà chúng tôi đi, còn anh thì sao? Đã gần bốn mươi rồi mà còn kĩ tính lắm thế? Khu tập thể chúng tôi có một gái góa, giáo viên tiểu học, cũng là trí thức như anh đấy! - Bà Lưu nói.

- Mẹ ơi, mẹ không phải bận tâm làm gì. Con đã sắp sẵn tiền nộp cho mục “Gặp nhau tối nay” trên tivi rồi.

Ai nấy đều cười. Tuệ Phương bảo:

- Anh chải đầu cho bóng mượt vào, còn bánh ra phết!

- Phải tìm người nào không xét nét quá khứ

nụ hôn cuối cùng

mới được. - Á Như nói.

Hộ Sinh cười:

- Thế thì chị ơi, chị em ta cùng lên tivi nhé!

Mọi người đều cười lớn.

XVII

Ngày hôm sau, Tuệ Phương mua rau ở chợ nông sản, tay cô đang cầm một mẻ tỏi tươi để mặc cả thì Thuận Khai xuất hiện ngay bên cạnh.

Xem ra anh có nhiều tâm sự, có thể bị nhức đầu do tối qua uống say cũng nên. Anh cũng xách một cái làn rách, trong làn có mấy quả cà chua và mấy củ hành tây. Anh lên tiếng:

— Tuệ Phương, tôi có chuyện muốn nói với Phương, hẹn một giờ nào đấy được không?

Tuệ Phương làm ngơ, bảo người bán tỏi:

- Cân đủ vào!

- Hai giờ chiều hôm nay ở cửa nam Vương Phủ Tỉnh được không?

Tuệ Phương đi theo quầy bán rau, vừa đi

vừa lật chọn ớt xanh, cải cuộn và rau chân vịt
buộc thành mớ.

- Tôi nói với Phương, Phương có nghe thấy
không?

- Đâu này bán thế nào?

*

Về đến khu tập thể, tới trước tòa nhà Hạ Thuận
Khai ở, anh kéo Tuệ Phương vào cửa lên phòng
mình:

- Lên nhà ngồi một lát đã! Lên nhà một lát đi!

- Đừng có động chân động tay vào người tôi!

- Thế thì Phương nói đi, diếc rồi à?

- Không đi, chẳng có gì đáng nói cả.

Tuệ Phương đi về phía nhà mình, Thuận Khai
đứng sững tại chỗ giây lát rồi xách làn rau đuổi
theo.

Vào khỏi cửa, Tuệ Phương hấp tấp gài lại cửa
nhưng Thuận Khai đã thò được một bàn chân
vào. Hai người đứng trong ngoài cánh cửa kéo
đẩy vài giây thì Thuận Khai đẩy tung được cánh
cửa ra.

Nghe thấy tiếng xô cửa, bà Lưu đi ra:

- Sao thế?

Thấy mẹ ra, Tuệ Phương không nói gì nữa, đặt làn rau xuống rồi vào phòng mình. Thuận Khai vội xách làn rau bước vào cửa, hốt hải nói với bà Lưu:

- Bác ơi, cháu không rảnh để nói chuyện với bác.

Bà Lưu ngỡ người ra giây lát rồi nói:

- Ai định tán gẫu với anh nào?

Tuệ Phương tựa lưng vào cửa sổ, tay chống thành cửa sổ bảo Thuận Khai:

- Sao mà mặt dày mày dạn đến thế? Xông vào nhà của người ta!

- Chuyện tối qua...

- Tối qua làm sao? Chuyện nào tối hôm qua? Không biết! - Tuệ Phương quay ngoắt người nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Phương đừng làm thế, việc gì Phương phải làm như thế? - Hạ Thuận Khai cuống lên, kêu to. - Như thế chẳng phải dầy vò người khác lắm sao?

- Kêu cái gì mà kêu? Mẹ tôi đang chú ý nghe ở nhà ngoài đấy! - Tuệ Phương chạy ra ngó một lát rồi đóng cửa lại. - Nói chuyện không nói nhỏ được sao? Nói đi, anh định nói gì nào?

Thuận Khai hốt hển nói không ra lời.

- Sao lại không nói được thế?

- Tôi ngồi có được không?

- Ngồi đi, ai không cho anh ngồi?

Thấy tay mình vẫn còn cầm làn rau, Thuận Khai đặt xuống bên cạnh. Vừa ngồi xuống, thấy Tuệ Phương vẫn đứng, anh lại vội đứng lên:

- Tối hôm qua, chỉ trách tôi chọn không đúng lúc, lại thêm có chén rượu, nói không ra đầu đuôi làm Phương giận, mong Phương tha thứ.

- Thôi được, tôi tha thứ cho anh, anh có thể về được rồi đấy!

- Không được! Sao đã có thể về ngay được thế? - Thuận Khai lại cuống quýt kêu lên, tay vung vẩy tiến về phía Tuệ Phương.

- Anh đứng xa tôi ra. Anh chẳng phải đến xin lỗi tôi hay sao? Tôi tha lỗi cho anh rồi, anh không về còn ở lại làm gì?

Thuận Khai lùi về chỗ cũ:

- Tôi còn chưa nói xong, chuyện đứng đắn còn chưa nói mà!

- Anh thì có chuyện gì là chuyện đứng đắn?

- Tối qua, chuyện tôi nói với Phương không phải chuyện say, cũng chẳng phải chuyện bậy mà là chuyện thật... lòng. Tha thứ cho tôi chỉ nói được có vậy, những câu tán tỉnh tôi cũng chẳng biết nói. - Thuận Khai đỏ bừng mặt.

- Cảm ơn anh. Những câu bỡm xồm của anh tôi cũng chẳng muốn nghe.

- Như thế là Phương hoàn toàn hiểu hết hàm nghĩa và ý nghĩa quan trọng của câu chuyện tôi nói tối qua chứ? - Thuận Khai hỏi với ngữ điệu chất vấn, vẻ mặt rất nghiêm trang.

- Tôi hoàn toàn rõ ý đồ và dự định của anh, nhưng đó chỉ là ý đồ đơn phương của anh thôi. Anh quên không hỏi tôi nghĩ thế nào ư?

- Tôi hôm nay đến đây cốt để tìm hiểu ý định của Phương. Nghe ý định của tôi rồi, Phương định thế nào?

- Anh đứng vững vào tường kia rồi tôi nói cho anh biết.

- Đừng, Phương đừng cười tàn nhẫn thế. - Thuận Khai tỏ vẻ sợ hãi. - Xin Phương hãy thận trọng, hãy suy nghĩ đã rồi mới trả lời. Câu trả lời này quan trọng lắm, Phương nhất định không thể trả lời ẩu, cốt khoái khẩu trong chốc lát được.

- Xin ông bình tĩnh đã, ông Hạ Thuận Khai.

Câu trả lời của tôi không như liều thuốc độc giết chết ông tại chỗ đâu. Quả thực tôi trả lời ông sau khi đã suy nghĩ thận trọng. Bất kể làm việc gì tôi đều dùng đến đầu óc, tuy dung lượng não của tôi có ít hơn ông vài gam. Tôi cho rằng tôi không thể tiếp nhận thịnh tình của ông được. Vẫn đứng vững đấy chứ? Chưa hề có chuyện gì xảy ra cả. Tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp để kết thành đôi!

Hạ Thuận Khai mỉm cười không chút bất ngờ, nhả nhả hỏi:

- Hãy nói lí do, lí do của Phương phải thuyết phục được tôi.

- Tính cách chúng ta quá khác xa nhau, anh quá hướng ngoại còn tôi cực hướng nội.

- Điều đó vừa hay khiến chúng ta tương đối thuận lợi thích ứng với sự phân công trong gia đình.

Tuệ Phương lắc đầu:

- Là một người bạn, tính cởi mở, khô hài, coi trời bằng vung của anh có thể khiến người ta vui vẻ, thậm chí nói khoác cũng không làm người ta khó chịu. Nhưng là người chồng, rất nhiều..., không thể nói là khuyết điểm, chỉ nói được là đặc điểm của anh, khiến tôi không chịu đựng nổi. Giả sử chúng ta thành vợ chồng,

kết hợp thành gia đình, thái độ xử thế khinh suất, không chịu trách nhiệm và thói thích một tấc lên trời của anh đều trở thành nguyên nhân cãi vã và mâu thuẫn. Tôi không mong chồng tôi như một đứa trẻ chưa chín chắn, có lẽ các cô gái trẻ thích loại đàn ông này. Còn tôi đã gần đến tuổi trung niên, tôi mong cuộc sống gia đình sau này sẽ bình ổn, yên vui, có thể khiến tôi cảm thấy thư thái, an toàn và đáng tin cậy.

- Phương hi vọng người chồng có thể là chỗ dựa vững chắc, là cánh tay khỏe mạnh, là nước hồ quên hết ưu phiền?

- Đúng thế! Anh muốn chế giễu thế nào thì tùy.

- Tất cả những điều đó Phương đọc trong sách phải không?

- Thì đã sao nào?

- Tôi có thể hiểu được, song tôi không định thay đổi tính nết theo cách nói của Phương. Trước hết, tôi không thừa nhận mình là kẻ khinh suất, không chịu trách nhiệm. Có thể ăn nói có chút lung tung, khoác lác vì tôi là một người như thế, thích nói thích cười, sửa không được và tôi cũng chẳng muốn sửa, nếu tiếp nhận tôi thì tiếp nhận luôn cả mọi khuyết điểm của tôi...

- Anh không cần sửa mà tôi cũng không

bảo anh sửa đổi. Tôi nói rồi, anh có thể như thế. Đó cũng chẳng phải khuyết điểm, anh cứ sống tiếp như thế đi, có điều tôi chịu không nổi.

- Nhưng như thế không trở ngại đến việc tôi vẫn làm cho Phương cảm thấy thư thái, an toàn và đáng tin cậy cơ mà!

- Anh còn muốn bắt tôi phải nói với anh bao nhiêu lần nữa? Không phải ai thích nghe tấu hài đều thích ở nhà mình cũng có một diễn viên tấu hài.

- Tôi cảm thấy không khí đối thoại của chúng ta đổi khác, chúng ta bị cuộc tranh cãi về hình thức điều khiển mất rồi. Ta nói với nhau lạnh lùng quá, tính toán quá. Như thế đâu phải là thoải tình yêu, chỉ thuần túy là tìm kiếm một đối tượng. Nói điều này thì càng nói càng mâu thuẫn. Hãy vứt bỏ tất cả những điều kiện không phù hợp, bất kể là về vật chất hay về tính cách. Hãy để cho đầu óc chúng ta nghỉ ngơi chút ít, đừng bắt nó làm việc nữa. Chỉ nói cảm giác, trực giác thôi, Phương thấy con người tôi thế nào?

- Anh lại không cho tôi dùng trí óc, mà bắt tôi dùng trí óc cũng là anh. Tôi nói rồi, anh có thể là bạn.

- Như thế là vẫn có thiện cảm chứ gì?

Tuệ Phương nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Thế là đúng.

- Nhưng như thế không có nghĩa là tôi sẽ lấy anh!

- Điều đó không quan trọng, quan trọng là trực giác. Phải tin tưởng ở trực giác của mình.

Tuệ Phương cười:

- Anh cứ ra sức hi vọng bám được cọng cỏ đi. Mà hà tất phải như thế? Tôi đã tỏ rõ thái độ với anh rồi.

Thuận Khai nghiêm trang nói:

- Tôi không cho rằng đó là thái độ thực sự của Phương. Sự quyết đoán và cảm giác của Phương mâu thuẫn nhau. Thực ra Phương có tình với tôi, chẳng qua là có một số nhận thức thành thói quen và quan niệm truyền thống ngăn cản Phương, khiến Phương không sao nhận rõ được thực sự Phương cần cái gì.

- Anh có khéo tranh cãi cũng chẳng đi đến đâu. Trong cuộc trao đổi này, cứ cho là chân lí ở phía anh thì cuối cùng cũng không thể khiến tôi yêu anh được, chẳng khác nào một nhân với một mãi mãi không thể trở thành hai vậy.

- Vậy chúng ta hẹn một ngày khác lại trao

đổi nhé. Tám giờ tối hôm nay ở rừng liễu bên bờ sông Hộ Thành nhé. Chúng ta không mang đầu óc đi theo nhé!

- Phải chăng anh đã muốn làm việc gì thì nhất định phải đạt được mục đích?

- Đúng vậy.

- Thế thì tôi cho anh một lời khuyên: không phải việc gì hễ muốn là được.

- Nhưng... - Hạ Thuận Khai đột nhiên xúc động. - Anh không biết làm thế nào mới nói được thành khẩn hơn để em tin. Anh yêu em!

- Tôi tin, tôi tuyệt đối tin sự thành khẩn của anh.

Quả thực Tuệ Phương bị lời thổ lộ của Thuận Khai làm cho cảm động. Thực ra, tâm tình cô đúng như Thuận Khai vừa nói. Tình cảm của cô đối với anh vô cùng phức tạp, tự mình cũng không phân biệt rõ, chỉ lựa chọn một cách bản năng con đường đơn giản thuận tiện để thoát ra. Cô cảm thấy mình khinh suất nhưng trót leo thang lên tới tận lưng chừng trời thì không cách nào tụt ngay xuống được. Làm như thế cũng là khinh suất. Cô nói thêm:

- Không ít người hẳn cũng nói với anh như thế phải không? Phải chăng mỗi lần chỉ vì họ

nói như thế mà anh nhất định phải đáp lại một câu làm người ta thỏa mãn?

Lúc này Thuận Khai tỏ ra vụng về, thiếu kinh nghiệm đối với phụ nữ. Anh thiếu hẳn khả năng tạo không khí và gợi tình khéo léo của loại công tử ăn chơi. Khi bị một phụ nữ cự tuyệt thẳng thừng thì anh hoàn toàn bó tay, không biết xoay xở ra sao. Anh biết rõ chính phục được một trái tim phụ nữ khác hẳn với việc đề xuất một công thức khoa học, song anh vẫn không tránh khỏi thói quen phân tích của một trí thức khoa học.

Anh đứng ngây ra đó với vẻ đáng thương, lời lẽ khôn khéo thao thao bất tuyệt thừng ngày biến đi đâu mất cả. Anh lẳng lặng đứng đó một lúc lâu rồi cúi xuống xách làn rau lên xoay người ra cửa. Vừa mới bước một bước anh đã dừng ngay lại, tự nhủ: "Không được, mình không thể bỏ đi thế này được!"

Anh không quen tiếp nhận sự thảm bại như thế. Anh đặt làn rau xuống, quay lại nhìn thẳng vào Tuệ Phương đáng hùng hổ.

- Anh định giở trò gì thế? - Tuệ Phương đã nhận ra nguy hiểm, cảnh giác lùi lại phía sau.

Anh không nói một lời, sấn tới ôm lấy Tuệ Phương. Tuệ Phương ra sức chống đỡ, cô

cuống quít nói:

- Làm sao thế? Nói không thông lí lẽ thì
giở trò dã man hả?

Hai người đánh vật với nhau trong phòng.
Thuận Khai vồ tới khiến Tuệ Phương lúc thì
nhảy lên giường, lúc thì chạy ra sau bàn, thật là
gà bay chó nhảy, bốn cái chân xô đẩy khiến
bàn ghế va chạm vào nhau ầm ầm, nhưng cả
hai đều không lên tiếng, chỉ nghe tiếng thở hổn
hển do dùng quá sức.

- Tôi kêu lên bây giờ! - Tuệ Phương cố sức
hát cầm Thuận Khai lên khiến miệng anh méo
về một bên. Hạ Thuận Khai vênh mặt lên, miệng
mở răng nhe. Cuối cùng, Thuận Khai mạnh hơn,
đè Tuệ Phương ngã bịch xuống giường.

- A! - Tuệ Phương không nén nổi kêu to
một tiếng.

Ở nhà ngoài bà Lưu nghe hiểu ít nhiều
nhưng không tiện xông vào phòng, bèn hỏi:

- Làm sao thế, Tuệ Phương?

Hai người lập tức nằm im. Bị Thuận Khai
đè lên người, Tuệ Phương ngoái đầu sang bên
nhẹ nhàng đáp:

- Mẹ, không sao đâu ạ. Chân con vướng

phải cái ghế!

Sau đó cô đẩy thật mạnh Thuận Khai ra khỏi người mình, vùng ngồi dậy trên giường. Tóc tai bù rối, Tuệ Phương giận dữ nghiêng răng rít lên:

- Đồ lưu manh!

XVIII

Trong nhà thể thao rộng thênh thang, chỉ nghe tiếng lưỡi dao cắt vào băng soàn soạt, tiếng người ngã xuống mặt băng và tiếng các thiếu nữ thỉnh thoảng phấn khởi kêu ré lên.

Mấy bóng đèn tụ quang cực mạnh rọi chiếu mặt băng nhân tạo, một số thiếu niên nam nữ mặc quần áo mùa hè đang tập trượt băng, lưỡi dao cắt vào băng lóc sáng dưới ánh đèn, thỉnh thoảng làm bắn tóc những vụn băng trông như sương mù trắng.

Một tay dắt con gái Tiểu Vũ, Hạ Thuận Khai liên tục đổi chân lướt theo đường vòng cung. Do tác động của lực li tâm, cánh tay của hai bố con thẳng như sợi dây kéo căng, hai bàn tay một trắng một đen nắm chặt lấy nhau.

Tuệ Phương và Tiểu Phương tới cửa vào

chỗ ngồi khuất ánh đèn. Hai người theo lối đi giữa những hàng ghế không một bóng người để tới lan can gần sân băng.

- Con đuổi theo họ nhé! - Tiểu Phương tay cầm giày trượt băng chỉ vào hai cha con Tiểu Vũ đang cúi thấp đầu lướt như bay trước mắt họ. - Mẹ, con đi giày trượt băng nhé!

Tiểu Phương đứng trên sân băng, hai chân nghiêng ngả lấy đà một chút rồi lướt đi đuổi theo bạn.

Hạ Thuận Khai nghiêng người để lưỡi dao trượt ngang trên mặt sân làm tóe lên một làn vụn băng rồi trượt thẳng tới trước mặt Tuệ Phương và đột ngột dừng lại. Mấy vụn băng mát rượi bắn lên khuôn mặt dịu dàng trơn mịn của Tuệ Phương, cô lấy ngón giữa bàn tay phải gạt chúng đi. Tay tựa trên hàng lan can, Thuận Khai nghiêm trang nhìn Tuệ Phương:

- Cảm ơn Phương đã đến.

- Tiểu Phương trượt băng một mình, tôi không yên tâm.

Thuận Khai mở cửa ngăn trên lan can, chân vẫn đi giày trượt băng làm phát ra tiếng lách cách khi anh đi tới hàng ghế khán giả và ngồi xuống bên Tuệ Phương.

- Có một việc phải nhờ Phương giúp. Tôi sắp phải đi rồi. Ngày kia, đội dập lửa đi Côoét đã phải tập trung, chỉ trong tuần sau là xuất phát. Hộ chiếu, giấy phép nhập cảnh và vé máy bay đều đã có cả rồi. Tiểu Vũ không muốn về ở với mẹ mà trường học cũng sắp nghỉ hè tới nơi. Tôi hi vọng Phương, mà không biết có được không, trông nom cháu giùm tôi. Tuy cháu nói có thể tự lo liệu được nhưng dù sao cháu vẫn còn là một đứa trẻ.

- Tất nhiên là được. - Tuệ Phương nói. - Có thể để cháu tạm thời ở bên chúng tôi, ở cùng phòng với Tiểu Phương.

- Tôi nói với cháu rồi nhưng con bé không muốn sang ở nhà người khác. Lòng tự trọng của con bé khá mạnh, ở nhờ nhà người khác nó cảm thấy không được tự nhiên. Phương thấy đấy, đến nhà mẹ nó mà nó còn không muốn về đấy ở. Tất nhiên, nếu Phương cảm thấy không yên tâm, Phương có thể sang ở nhà tôi để giám sát, đôn đốc cháu. Việc này chủ yếu tùy Phương vì dù sao tôi cũng không ở nhà.

- Cũng được, miễn sao anh yên tâm. Phương án nào cũng được cả.

- Đối với Phương, tôi còn có gì mà không yên tâm nữa? Chỉ sợ Phương không chấp thuận

thôi. Mọi thứ trong nhà tôi, Phương có thể tùy ý xếp đặt.

Tiểu Phương dắt Tiểu Vũ cùng lộn nhào trên mặt băng xa xa, tiếng cười giòn tan của hai cô bé vọng lại, ánh mắt hai người tạm thời chuyển sang phía khác. Hai cô bé dắt tay nhau đứng lên trượt tiếp.

- Bao lâu thì anh có thể trở về?

- Không nói trước được. Có thể là hai tháng, có thể là ba tháng. Phải xem công việc dập tắt lửa tiến triển như thế nào.

- Nguy hiểm lắm không?

- Cũng không đến nỗi nguy hiểm như trong tưởng tượng đâu. Tất nhiên, nguy hiểm thì vẫn có. Tôi đọc một số tư liệu thì xem chừng vẫn có thể khống chế được cục diện. Chao, đã nói là giúp Phương học đánh võ tình, thế là không kịp rồi.

- Không sao đâu.

- Công tác của Phương, đợi khi tôi trở về đã nhé. Tôi đang giục bọn bạn.

- Anh không nên bận tâm mãi với chuyện đó, tôi không sốt ruột đâu. Sống như thế này đã mấy năm rồi.

- Tiểu Vũ hơi có bệnh suyễn, thường ngày nên chú ý nhắc nhở cháu mặc thêm áo, đừng để bị lạnh. Con bé không ăn rau cần, thịt cừu, cũng không biết ăn cay. Khẩu vị của nó ngả về chua ngọt, nhưng cũng đừng cho nó ăn nhiều của ngọt, nó bị sâu hai cái răng rồi. Tiền tôi nhờ Phương giữ hộ, nhiều nhất một ngày chỉ ăn một hộp kem thôi. Sôcôla tuyệt đối không cho nó mua.

- Tôi biết rồi, nhưng tiền thì...

- Không, không, Phương đừng từ chối, đó là giải pháp tất yếu. - Hạ Thuận Khai nhìn con gái đang vui đùa ở phía xa, mắt lộ vẻ trù mến.
- Một năm tôi chỉ ở được với con trong những ngày nghỉ phép, có khi kì nghỉ phép còn bị cắt ngang nên không dạy bảo cháu đến nơi đến chốn được. Chiều quá cháu cũng hơi làm mình làm mẩy, hơi một tí là giận dỗi. Phương nên bảo ban, phê bình cháu, đừng khách khí, Phương coi cháu như con cháu mình. Tiểu Vũ không sợ tôi một chút nào, nhưng đối với Phương, nó hình như cũng có phần nể.

- Tôi thấy Tiểu Vũ rất rất ngoan, rất hiểu biết.

- Hiểu biết cái quái gì? Nhưng cháu cũng còn biết nhận ra lẽ phải. Chỉ cần người lớn

giảng giải lẽ phải là con bé cũng biết nghe theo, không đến nỗi là đứa trẻ ngang bướng. Nhanh thật, vừa mới đấy mà đã thành thiếu nữ rồi. Qua mấy năm nữa, không biết con bé còn thay đổi gì nữa.

Hạ Thuận Khai thu ánh mắt nhìn con gái lại để nhìn sang Tuệ Phương:

- Tuệ Phương, thời gian chúng ta tiếp xúc với nhau, tôi có nhiều lỗi quá, mong Phương đừng để bụng. Tôi cũng biết con người tôi có nhiều điều không tốt. Nói thực nhé, hể nghĩ lại những chuyện đó, tôi lại xấu hổ.

- Đừng nhắc lại nữa. Tôi cảm thấy chuyện ấy đã qua rồi.

- Phải, phải, đã qua rồi! - Thuận Khai trầm ngâm giây lát rồi miệng nở nụ cười. - Thôi thế nhé, Tiểu Vũ tất cả nhờ cậy Phương. Trước khi đi, tôi sẽ giao chìa khóa cho Phương.

- Anh cũng cẩn cẩn thận nhiều vào.

- ...

- Sao thế?

- Chẳng sao cả. - Hạ Thuận Khai ngẩng lên cười rạng rỡ. - Lâu lắm rồi mới nghe được một câu quan tâm thân thiết đến thế. Tôi sẽ

nụ hôn cuối cùng

cẩn thận, so với bất cứ ai, tôi bao giờ cũng biết quý trọng mình hơn hết.

- Bố ơi, xuống trượt tuyết đi! - Tiểu Vũ lướt qua trước mặt, tay vung lên vui vẻ gọi.

XIX

Hạ Thuận Khai mặc bộ âu phục thẫm màu là thắt nẹp, thắt cravat, áo sơmi trắng tinh, tay xách chiếc cặp ngoại giao, thần sắc phấn chấn, chân sải vững vàng tiến về phía chiếc xe con màu xám bạc đến đón anh. Hình tượng ấy trang trọng, quả quyết, cho người ta cảm giác tin cậy, hoàn toàn khác với cách ăn mặc tùy tiện, cử chỉ cũng tùy tiện của anh trước đó.

Từ trong xe chui ra một người đứng tuổi, tóc muối tiêu, khí chất khác thường. Hai người nồng nhiệt bắt tay nhau, tươi cười hớn hở nói chuyện với nhau. Hiển nhiên họ là bạn thân đã trải qua thử thách.

Viên chức đứng tuổi mà địa vị dường như cao hơn Hạ Thuận Khai mở cửa xe cho anh.

Đó là một cách tỏ lòng kính trọng.

Hạ Thuận Khai ôm chầm lấy con gái, vỗ vỗ đầu Tiểu Phương. Anh đang định chui vào xe thì chợt dừng lại, ngoảnh về phía bên kia vẫy tay.

Ở bên này, Tuệ Phương lùi xa cửa sổ một cách vô thức. Khi cô nhào tới bên cửa sổ thì chiếc xe con màu xám bạc đã mở máy. Tiểu Vũ và Tiểu Phương vừa cười vừa nói đi vào trong tòa nhà.

Tuệ Phương quay người, lưng tựa vào cửa sổ. Khuôn mặt đoan trang, mịn màng tưởng như bằng nhựa thoáng vẻ buồn bã.

*

Chiếc máy bay đầu như hình mặt sư tử biến vụt lên cao chẳng khác nào con gấu lớn đứng sừng sững, phời ra từng cụm bánh xe dưới bụng. Toàn bộ thân máy bay nhấc bổng khỏi mặt đất, chọc thẳng vào trời xanh. Tiếng rít gió chói tai xé nát bầu không khí êm đềm, làm tai ù như đánh trống.

Trên bầu trời âm u tối đen, từng cuộn khói đen kịt đang lan tỏa như tấm lụa đen trải rộng, trong khói đen thấp thoáng lóe lên những ngọn lửa cháy hừng hực. Nhìn tiếp phía dưới có thể

thấy từng đám lửa đỏ rực bốc lên trời.

Trên mặt đất, bốn phía sừng sững những giàn khoan, dầu lửa màu đen làm cho một vùng mấy chục cây số trở thành vũng lầy đầy những bùn. Một số dầu lửa loang trên mặt đất đã bốc cháy. Ngọn lửa bốc cháy nhảy nhót nồng nhiệt với diện ngày một rộng chẳng khác nào từng làn sóng biển từ từ xô bờ mỗi lúc một cuốn cao.

Một số người Trung Quốc mặc quần áo chống lửa và đi giày ống đang đứng trước một chiếc xe Jeep việt dã ngắm nhìn từ xa biển lửa hoành tráng.

Hạ Thuận Khai đã thay quần áo thường mặc trông chẳng khác nào một dũng sĩ ngoài hành tinh đứng ở vị trí tương đối nổi bật trước mọi người. Khuôn mặt đen giòn với những đường nét khoa trương như nặn bằng đất sét không để lộ tình cảm, cặp môi mím chặt thành một đường thẳng như một vết rìu chém.

Không khí rung lên trong cháy nóng, hơi nóng từng đụn bốc lên cao, mắt thường có thể nhìn thấy. Mặc dù họ cách nơi xảy ra đám cháy đến một cây số nhưng họ vẫn cảm thấy bỏng rát vì sức nóng.

Hạ Thuận Khai sải bước trước tiên, lợi trong

vùng bùn lầy vì dầu nhóp nhép tiến về phía giếng dầu đang bốc cháy. Tóc và lông mày của anh lập tức khô cháy.

Hạ Thuận Khai hô to:

- Bộc phá!

*

Đám cháy trên vùng dầu trở thành một đám khói đen mù mịt bốc lên xa xa, bốn phía đều được khuôn lại trong khung đen, màu sắc chân thực sau khi được màn huỳnh quang hoàn nguyên thì trở thành màu xám đen.

Tuệ Phương vừa bày thức ăn lên bàn vừa nhìn lên màn hình tivi.

Tiểu Vũ và Tiểu Phương riu rít từ phòng trong đi ra, ngồi ngay vào bàn ăn.

- Rửa tay chưa? Rửa tay đi chứ! - Tuệ Phương bảo hai cô bé.

Hai đứa riu riu theo nhau chạy vào phòng tắm.

Hình ảnh trên màn hình được thay bằng cảnh nghị sĩ Bâycơ trả lời phỏng vấn của các nhà báo ở sân bay Gioócdan.

Tuệ Phương và hai cô bé ngồi quanh bàn

ăn cơm, hai đĩa húp canh xì xụp. Tuệ Phương hỏi:

- Tiểu Vũ, toán và văn của cháu đều hơn chín điểm, tại sao hóa chỉ được có hơn tám điểm?

Tiểu Vũ vừa ăn cơm vừa xem sách:

- Cháu không thích môn hóa, bài thi được hơn tám điểm là đã không phụ lòng thầy hóa rồi.

- Cháu học cho cháu hay học cho thầy giáo?

- Cháu đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ rồi. Bố cháu chỉ đòi hỏi đủ điểm trung bình thôi.

- Bây giờ cô phụ trách trông nom cháu, cháu không thể thỏa mãn với điểm trung bình được. Khi ăn cơm không nên đọc sách, làm thế ảnh hưởng đến tiêu hóa. - Tuệ Phương nói.

Cô giơ tay giật lấy quyển sách của Tiểu Vũ nhưng cô bé đã giấu xuống dưới gầm bàn.

- Bố cháu bao giờ cũng vừa ăn vừa đọc sách. - Tiểu Vũ nói.

- Cháu nên học những điểm tốt của bố cháu, những gì không tốt thì đừng học theo.

Đọc sách trong khi ăn cơm là một tập quán không tốt.

- Bố cháu nói rồi, con người ta phải có chút ít khuyết điểm, ở một số điểm nhỏ có thể buông thả mình một chút, như thế thì mới dễ được người khác tiếp nhận. Có ai muốn ở mãi bên cạnh vị thánh đâu?

- Bố cháu, lúc nào cũng bố cháu nói. Cô xem ra cháu trúng độc của bố cháu sâu rồi đấy!

- Cô Tuệ Phương, cô không cảm thấy cô là một vị thánh à?

Tuệ Phương hơi đỏ mặt:

- Ai nói thế?

- Bố cháu nói chứ ai nữa. Bố cháu còn nói nhìn thấy cô lên gân như thế mà khó chịu thay cho cô.

- Bố bạn chỉ được cái nói tào lao. - Tiểu Phương nói.

- Thôi đừng cãi nhau nữa! Ăn cơm đi!

*

Buổi tối, Tuệ Phương giục già các cô bé tắm rửa rồi lên giường. Cô tắt đèn, ra phòng ngoài.

Cô đang ở trong phòng của Hạ Thuận Khai. Phòng anh ở không bày biện gì nhiều. Mấy giá sách lớn, trên giá sách còn bày một số mẫu khoáng thạch, lại còn mấy lọ đựng chất lỏng dầu mỡ với nhiều màu khác nhau. Những mẫu khoáng thạch và dầu mỡ với nhiều công dụng khác nhau ấy lấp lánh lạ kì dưới ánh đèn soi, muôn màu muôn sắc trông rất hay mắt.

Tuệ Phương ngắm nghía một hồi những khoáng thạch và mẫu dầu đó, cầm từng thứ lên tay xem mãi không biết chán rồi tắm tãc như một đứa trẻ.

Trên tường treo bức ảnh Hạ Thuận Khai mặc quần áo làm việc, tay cầm rìu mỏ. ảnh màu, nền là trời xanh và núi tuyết. Trong ảnh, anh ngửa cổ cười lớn, lộ cả hàm răng trắng muốt, tỏ rõ khí phách hào hùng dãi gió giã sương, trèo đèo lội suối.

Tuệ Phương nhìn mãi Thuận Khai trong ảnh, dường như bị cuốn hút bởi tiếng cười vang của anh, trên mặt cô dần dần cũng thoáng có nét cười.

- Có chuyện gì mà vui vẻ thế? - Cô thầm

nụ hôn cuối cùng

thì hỏi mình và hỏi Hạ Thuận Khai trong ảnh.

Thuận Khai vẫn cười thỏa mãn.

Chợt Tuệ Phương thu lại nét cười, tát yêu
Hạ Thuận Khai trong ảnh:

- Có đồ quý này là bạc thánh thì có!

XX

“Ừng!”, một tiếng nổ rất to. Sức bộc phá của mấy trăm tấn thuốc nổ hầu như làm một góc trời cũng nảy bật lên, đất bở tung ra như bẻ miếng bánh gatô, đất đá và khói đen như nhà cao tầng đổ ụp xuống rồi bắn tung tóe. Ngọn lửa lớn đang cháy rừng rực trên miệng giếng dầu đột nhiên bị một làn sóng chụp xuống như ngọn nến bị thổi tắt.

Lửa ở một giếng dầu xa xa bị hơi nóng quạt tới bỗng đột ngột chuyển hướng múa lên như chiếc roi rồi quạt mạnh xuống.

Vùng lấy dầu lửa tích đọng trên mặt đất phát ra tiếng nổ bụp rồi cháy loang ra...

*

Tuệ Phương đang ngủ mê bỗng choàng tỉnh, ngồi bật dậy trên giường. Cô giữ lấy ngực

nụ hôn cuối cùng

đang thở hổn hển, mặt lộ vẻ hết sức hoảng hốt.

Trong căn phòng tối om, khung treo ảnh Hạ Thuận Khai sáng lóe lên, khuôn mặt người tối sẫm trong ảnh trở nên đáng sợ.

XXI

Cuối thu. Mây núi lửa do núi lửa Bì Na Đồ Bắc bùng nổ rồi hình thành nên khiến bầu trời Bắc Kinh mất đi vẻ trong sáng và xanh ngắt. Trước khi chiếu rọi xuống tới đất, tia nắng hầu như đã chỉ còn là phần đốm tèn. Nhà cửa, cây lá của thành phố đều trở nên ảm đạm, cũ kĩ chẳng khác gì cảnh tượng nhìn qua kính giảm quang. Không khí lạnh đến quá sớm từ Xibêri theo gió lớn thỉnh thoảng lại tràn qua thành phố khiến cây cỏ tàn tạ, bầu trời chợt sáng chợt tối.

Tuệ Phương đang vui vẻ chải đầu, cắt tóc. Cách ăn mặc của cô hôm nay tỏ ra có chọn lựa kĩ càng nên tươi đẹp hẳn. Cô còn thoa một chút son môi, người trông trẻ ra.

Cả người tươi tắn, cô giục Tiểu Vũ đang cuống quýt mặc quần áo và chải đầu:

- Nhanh lên cháu, cô cháu ta phải đến kịp sân bay trước mười một giờ đấy!

- Cái khóa kéo này của cháu kéo không được! - Tiểu Vũ cuống lên giậm chân.

Tuệ Phương đến kéo giúp, cô kéo được ngay. Cô bảo Tiểu Phương đang đứng ngẩn nhìn hai người bận rộn:

- Con đứng ngẩn ra làm gì thế? Còn chưa đi học ngay đi à? Lại đến chậm mất thôi!

- Con cũng muốn đi sân bay!

- Người ta đi đón bố, còn con, con đi làm gì?

- Thế còn mẹ? Mẹ cũng đi làm gì?

Tuệ Phương đỏ mặt rồi thẳng thắn nói:

- Mẹ đưa Tiểu Vũ đi, thế nào cũng cần một người lớn đưa nó đi. Con tới trường đừng quên xin phép cho Tiểu Vũ nghỉ học nhé!

Tiểu Phương vừa đi ra vừa lẩm bẩm:

- Thế thì cần gì phải đánh môi son!

*

Trên xe khách của hãng hàng không dân dụng đi sân bay, Tuệ Phương tỏ ra bồn chồn,

sốt ruột. Lúc thì cô cố trấn tĩnh ngồi yên trên ghế, lúc thì ngó ngó nghiêng nghiêng, quay qua quay lại như bị con gù đốt. Về mặt cô lúc vui lúc dăm chiêu.

Trong phòng chờ người ra, gia đình những người xuất ngoại đến đón người thân chen chúc, một vài quan chức cấp cao cũng đang chờ đợi. Một đoàn thiếu nữ rõ ràng đã được tổ chức tay cầm hoa tươi theo nhau đi vào.

Qua bức tường kính ở phòng chờ, có thể nhìn thấy một chiếc xe cứu thương chạy tới như bay. Tới cửa đón khách từ máy bay xuống, xe dừng lại, mấy nhân viên y tế mặc áo trắng, đội mũ trắng đỡ một chiếc cáng cứu thương xuống xe.

Họ vào phòng chờ, lập tức có nhân viên sân bay ra đón, dẫn họ theo một lối khác đi vào khu cách li.

- Sao máy bay vẫn chưa hạ cánh hả cô? - Tiểu Vũ sốt ruột hỏi.

- Còn mấy phút nữa mới tới giờ. - Tuệ Phương nhìn đồng hồ đeo tay, bất giác cô khẽ đánh nhịp đầu ngón chân.

Đúng lúc ấy, trong phòng nhỏ vang lên tiếng phát thanh viên báo máy bay đã hạ cánh. Tuệ Phương chưa kịp nghe rõ tiếng cô phát

thanh viên thì phòng chờ đã náo động cả lên, ai nấy hồn hờ khiến cô biết máy bay đã tới.

Hai cô cháu chen tới đứng sau bức tường kính ngăn lối ra, dán mắt nhìn con đường dẫn vào phòng làm thủ tục hải quan. Chỉ chốc lát, một người đàn ông cao lớn da ngăm đen xách chiếc vali da đi ra, tiếp sau đó là nhiều người đàn ông khác nối chân đi ra.

Đám người đứng đằng sau họ càng ồn ào hưng phấn. Có người reo:

- Thấy rồi, đi ra rồi!

Các đội viên đội cứu hỏa giống dầu của Trung Quốc bước vào phòng làm thủ tục hải quan mỉm cười giờ tay vẫy người thân của họ đứng đợi ở bên ngoài bức tường kính.

Tiểu Vũ nôn nóng nhảy lên:

- Bố cháu đâu? Cô nhìn thấy bố cháu chưa?

Tuệ Phương căng mắt nhìn mặt từng người đàn ông đi ra. Họ giống nhau quá, đều khỏe mạnh, cao lớn, da ngăm đen như nhau, cùng có hàm răng trắng bóc như nhau chẳng khác gì cùng ở một đội thể thao. Cô hầu như sợ mình nhận không ra Hạ Thuận Khai.

Người cuối cùng đã đi ra, sau đó là một đoàn khách nước ngoài gồm cả già trẻ gái trai

đủ màu đủ sắc.

- Sao lại không thấy nhỉ? - Tuệ Phương cũng cuống quýt, căng mắt hơn nữa, tìm lại một lượt nữa trong số những người đàn ông đứng tản mát bên cạnh vali trong phòng lớn.

- Hạ Tiểu Vũ, cháu có phải Hạ Tiểu Vũ không? - Một người đàn ông trẻ tuổi mạnh khỏe, lanh lợi chen vào đám đông, nắm chặt cánh tay Tiểu Vũ.

- Đúng đấy, đúng đấy! - Tuệ Phương đứng cạnh vội vàng đáp thay.

- Chú tìm cháu khắp nơi mà không thấy, cho xe đi đón thì cháu đã đến đây rồi. Mau theo chú sang bên này!

Người trẻ tuổi ấy chẳng đếm xỉa gì đến Tuệ Phương, kéo luôn Tiểu Vũ chen ra khỏi đám đông. Anh đưa Tiểu Vũ đến trước mặt mấy vị quan chức cấp cao. Tuệ Phương thấy mấy quan chức đó bắt tay Tiểu Vũ.

Ngay lúc ấy, cô nhìn thấy mấy nhân viên y tế khiêng một chiếc cáng từ phía trong đi ra, một y tá nâng cao chai huyết thanh đang tiếp cho người nằm trên cáng. Người này băng bó khắp người, cả đầu cả mặt cũng băng kín chằng khác gì một xác ướp.

Hạ Tiểu Vũ vượt khỏi tay mấy quan chức

cao cấp, chạy theo cáng vừa khóc vừa gọi:

- Bố ơi, bố ơi!

Tuệ Phương không còn nhớ gì hết, chỉ nhớ khuôn mặt mếu máo của Tiểu Vũ chạy theo chiếc cáng đi như bay, chỉ còn nhớ đám băng trắng đến lóc mắt trên mình người nằm bất động trên cáng và hình ảnh những bó hoa rất tươi, rất to của các thiếu nữ đem tặng rập rình theo nhịp cáng nặng nhọc.

Người đầu tiên làm xong thủ tục kiểm tra bước ra khỏi phòng hải quan, đám người đi đón ào lên tiếng hoan hô nín nhịn đã lâu.

XXII

Mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, đầy trời ráng ban mai rồi khói hoàng hôn xuống chậm.

Sau mấy ngày hôn mê, Hạ Thuận Khai đã tỉnh lại. Chiếc đầu trắng toát tròn thu lu không còn thấy mặt mũi đâu, từ từ ngo nguậy trên gối. Anh không trông thấy gì hết, con người của anh cũng bị lửa tấp, diện bị bỏng trên người anh hầu như chiếm tới 95%. Vì không nén nổi nỗi đau đớn xói tận tim gan nên đầu óc anh cực kì tỉnh táo, nhạy bén. Anh nhận thấy trong phòng có người.

- Tiểu Vũ đấy à? Phải Tiểu Vũ không?

- Tiểu Vũ nghỉ rồi, tôi đây! - Tiếng một phụ nữ dịu dàng đáp.

- Tuệ Phương?

Tuệ Phương mặt lộ vẻ mệt mỏi nhưng yên ả cúi thấp xuống:

- Anh có nhìn thấy Phương không?

- Chẳng nhìn thấy gì cả.

- Anh có cần gì không.

- Đau lắm.

- Y tá vừa mới tiêm thuốc giảm đau cho anh đấy!

- Vẫn đau lắm!

- Yên nào, đừng nói to thế!

- Không yên được, đau lắm!

- Vậy thì hãy nghĩ tới những chuyện vui. Tiểu Vũ dạo này học khá lắm, điểm thi cuối học kì đều chín trở lên đấy.

- Đau lắm!

- Phương đã nghĩ rồi, khi nào anh khỏi, chúng mình sẽ làm lễ cưới!

- Đau lắm! - Hạ Thuận Khai kêu to.

Bác sĩ và y tá nghe tiếng kêu chạy cả vào phòng.

- Đừng nói chuyện với bệnh nhân nữa. -

Bác sĩ ngăn.

Bác sĩ dặn dò về thuốc men, dặn cô y tá tiếp huyết thanh cho bệnh nhân thì hòa thêm móocphin và thuốc ngủ vào.

- Để bệnh nhân ngủ yên. - Bác sĩ nói.

Hạ Thuận Khai được chuyển thuốc giảm đau và thuốc ngủ nên ngủ say sưa, thỏa mãn, tiếng ngáy rất to.

*

Lại tới một ngày bầu trời quang đãng. ánh sáng chan hòa trong phòng bệnh, lá cây ngoài cửa sổ nổi nhau buông mình khỏi đầu cành trong ánh nắng và gió thu.

Tuệ Phương và Tiểu Vũ ngồi trên ghế ở đầu giường bệnh của Thuận Khai. Cô riu rít nói chuyện với anh. Nằm trên giường, Thuận Khai tỏ ra rất bình tĩnh.

- Em không muốn đợi lâu nữa đâu. Em định sẽ làm lễ cưới với anh vào Tết dương lịch này. Chúng mình cưới nhau ngay trong phòng bệnh. Anh có thích em mặc áo cưới bằng voan trắng không? Không cưới em chứ? Em còn định dán chữ Hỉ lên cửa sổ và cửa buồng nữa, nổ pháo đùng, ngồi xe con, mặc kệ bệnh viện có cho ngồi hay không. Em còn sắp xếp lại

nhà cho chúng ta nữa. Tường dán giấy, nền trải thảm, lại mua một chiếc giường lò xo thật to. Em còn sắm cho mình một bàn trang điểm thật đẹp, cũng sắm cho anh một bàn làm việc thật lớn. Chúng ta có bao nhiêu tiền, em sắm sửa cho kì hết...

Tuệ Phương cười khe khe. Tiểu Vũ ngồi một bên lắng nghe, hai giọt nước mắt lặng lẽ chảy dài.

- Ai định kết hôn với Phương đã chứ? - Tiếng nói dưới lằn băng trắng khe khe vang lên.

- Anh chứ ai. Hạ Thuận Khai chứ ai nữa? Chẳng phải mùa hè vừa rồi anh cầu hôn với em sao? Cứ ra sức bám riết, em không đồng ý khiến anh phát khóc đấy còn gì?

- Chưa bao giờ .

- Đừng có chối? Nói rồi lại hối hận phải không? Em nói đây có người làm chứng đấy nhé, phải không Tiểu Vũ?

Tiểu Vũ gật đầu.

- Anh định trốn tránh trách nhiệm hử? Em không để lừa như vậy đâu. Anh đã dụ em thì em bám lấy anh, anh không đồng ý cũng không được. Em phải lấy bằng được anh, nếu

không, em sẽ gây sự với anh, tố cáo anh với cơ quan, bảo anh bốn cột phụ nữ!

- Như Tần Hương Liên kiện Trần Thế Mỹ chẳng?

- Đúng! Để cho anh thân bại danh liệt. Diên đầu chưa nào? Bảo cho mà biết, bất kể anh nghĩ gì thì em cũng ăn vạ anh rồi.

- Không ai rước đi cho thì đành lấy anh vậy phải không?

- Đúng thế, ai bảo anh không có mắt? Chịu thua đi thôi!

- Anh tính tình không được đầm thắm, nghiện bia, hay đánh vợ, còn xấu trai nữa.

- Em chấp nhận hết. Em thấy anh cũng điển trai đấy chứ?

- Anh còn ở bản, lười tắm giặt, ăn uống nhồm nhoàm. Thích la cà tán gẫu, đặc biệt thích gần gũi các cô gái, không dám chắc không để xảy ra chuyện bốn cột phụ nữ đâu.

- Em chấp nhận tuốt, anh có là kẻ xấu xa nhất trên đời này thì em vẫn yêu anh!

- Em nói sao?

Tiểu Vũ không sao nghe tiếp được nữa,

ôm lấy mặt khóc thành tiếng, chạy ra khỏi phòng bệnh.

- Em nói là em yêu anh.

- Nói lại lần nữa đi!

- Em yêu anh! Em yêu, em yêu, em yêu anh!

- Cảm ơn, cảm ơn em... Nhưng mà anh không muốn cho em có cơ hội làm thánh mẫu.

- Anh coi em là thứ người gì?

- Anh không biết em tự coi mình là người như thế nào... Anh chỉ coi em là phụ nữ mà thôi.

- Thế cho nên em mới hèn, em cũng không muốn anh trở thành vị thánh.

- Vậy thì được, nếu em đã... nghĩ được như thế thì anh cũng tác thành... cho em.

- Cảm ơn anh.

- Hôn anh đi, có tìm thấy môi không?

- Chỗ ướt ướt trên băng ấy, phải không?

- Đúng rồi. Chỗ sắc mùi thuốc ấy, đúng không?

Tiếng nói dưới lớp băng trở thành tiếng cười nhẹ, sau đó liền im bất.

Tuệ Phương đặt môi hôn rất lâu lên chỗ băng ướt, sau đó từ từ đứng thẳng người lên, kéo tấm mền trắng phủ kín khuôn mặt lấp dưới tầng băng trắng của Hạ Thuận Khai.

Cô đi ngược chiều với y, bác sĩ và các quan chức đang chạy ùa vào phòng, để ra ngoài. Cho đến tận lúc ấy, nụ cười mê hồn vẫn nở trên môi cô từ nãy mới hoàn toàn tắt hẳn.

Tiếng khóc thảm thiết của Hạ Tiểu Vũ vang lên trong phòng bệnh. Lưu Tuệ Phương bước nhanh hơn theo hành lang bệnh viện ra bên ngoài.

Ánh nắng mang theo cái lạnh căm căm ào tới vây bọc lấy cô. Khi không còn nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Vũ nữa, nỗi đau lòng và tuyệt vọng mới hiện lên sâu sắc trên khuôn mặt cô.

Nụ hôn cuối cùng

VƯƠNG SÓC

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HOÀNG

Biên tập:

TRẦN HỮU

Sửa bản in:

NGOC HUYỀN

Bìa và trình bày:

AZ. DESIGN

Đơn vị liên doanh:

Công ty Văn hóa Phương Nam

Tổng phát hành

Công ty Văn hóa Phương Nam

160/12-14 Quận Sự, Phường 9, Quận 11, TP.HCM

ĐT: 8558504 - 8589592 FAX: 8588908

Nhà sách Tiền Phong

175 Nguyễn Thái Học, HÀ NỘI

ĐT: 7.336.235 FAX: 7.336236

Nhà sách Phương Nam

19 Phan Chu Trinh, Đà Nẵng

ĐT - Fax: (05.11) 821470

Nhà sách Phương Nam

06 hòa Bình, TP. Cần Thơ

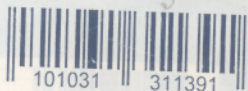
ĐT: (071) 813436-813437

In 1000 bản khổ 10,5 x 18 cm tại Xi nghiệp in Công ty Cổ phần SXKD Vật phẩm Văn hóa Phương Nam. Giấy ĐKKH XB số 1133/191 do Cục Xuất bản cấp ngày 27 tháng 9 năm 2000 và giấy trích ngang KHXB số 958/2000. In xong và nộp lưu chiểu tháng 11 năm 2000.

Vương Sóc

nụ
hôn
cuối
cùng

nụ hôn cuối cùng

0 101031 311391

11.000 VNĐ

Giá : 11.000 Đ

